

ANUL LXXXI
Nr. 48
27 XI — 3 XII
1991
BUCUREȘTI

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

ÎN NUMĂRUL VIITOR —
concursul nostru cu mari premii:
„AFLAȚI CINE-I CRIMINALUL!”

Scriitorul PETRU POPESCU publică la Los Angeles un amplu reportaj despre România, „INTOARCEREA ACASĂ”, pe care revista „FLACĂRA” îl reia în

pag. 8-9

STRICT
confidențial și
prezidențial

pag. 3

Cum să câștigi 30000\$
în numai 5 săptămîni

pag. 15

PEPSI

THE CHOICE OF THE NEW GENERATION

TEST PSIHOLÓGIC PENTRU CEI CARE
VOR SĂ SE ANGAJEZE ÎN OCCIDENT

pag. 11

UMOR CU BENZINĂ

O MARE AFACERE CU FEȚE UMANE

● SONDAJ DE OPINIE

● Din nou despre tratamentul
dr. Elthes și ing. Cojocaru

pag. 10

CRONICA SENZATIONALĂ

A fost răpit „Copilul”
lui Brâncuși

pag. 12

Lovitura de stat
din trenul de Giurgiu

pag. 4

Shell

REBUS

pag. 16

PUTERE ȘI OPOZIȚIE DINCOLO DE PRUT

Colaj foto GIG.MOTOIANU ■

● Frontul Popular al Moldovei și Alianța Națională „16 Decembrie” boicotează alegerile prezidențiale din Basarabia.

● Mircea Druc, originar din Bucovina, a ieșit din cursa prezidențială deoarece nu are 10 ani de sedere efectivă în Republica Moldova (ceva asemănător cu binecunoscutul la noi „ce-ai făcut în ultimii 5 ani?”).

● La rîndu-l, profesorul de istorie Alexandru Moșanu n-a putut candida pe motiv că are peste 60 de ani.

● Despre ceilalți doi candidați — Grigore Eremei, fost prim-secretar al Partidului Comunist din Moscova, și scriitorul Gheorghe Mălarciuc, liderul Mișcării Ecologiste Centrale din Chișinău — se afirmă că s-au retras pe motiv că „Snegur avea deja un cap de cal în fața lor”.

● Observatorii politici din Moldova se întreabă dacă nu cumva, candidând de unul singur pentru funcția de președinte al Republicii Moldova, Mircea Snegur ar putea ieși pe locul II.

● Președintele M. Snegur acuză Frontul Popular din Moldova că s-a „solidarizat cu revendicările separatistilor din Tiraspol”.

● După ciocnirile dintre cetățeni și poliție, primul ministru al Moldovei, Valeriu Muravschi, a spus, într-o alocuțiune televizată, că forțe pro-imperiale încearcă să declanșeze în Moldova „un război civil, așa cum sint și altele în U.S.S.”.

● Mircea Druc, ex-prim-ministrul Moldovei, a criticat vehement poziția de subordonare a executivului și a președin-

telui Snegur „care au acceptat să preia o parte din datoria de 80 de miliarde dolari a Moscovei, în timp ce Ucraina, Uzbekistanul și Azerbaidjanul au avut curajul să se opună acestui transfer de datorii. Imperiul și-a exploatat mult prea nemilos coloniile pentru a le mai obliga încă o dată să plătească”, a spus Mircea Druc. Și tot Mircea Druc a adăugat: „E prima dată în istorie cînd coloniile sint nevoite să achite datoriile imperiului”. (D. Sălăjan).

TV.

Televiziunea Română este o instituție fundamental necreștină. Stînd în fața unui popor cu frica lui Dumnezeu, ea a minșit pînă într-atît incît „a dat foc” chiar și troiței închinată nevinovaților care au trecut în neființă, în decembrie 1989, tocmai datorită mistificărilor sale.

Dacă Televiziunea Română ar fi o instituție obișnuită în viața statului nostru, chiar de felul Președinției sau Guvernului, condiția ei n-ar face nicicum obiectul unui editorial. Dar Televiziunea Română este o super-putere în stat, de ea depinzînd prin la amănunt ieșirea noastră din marasm. Cu puterea pe care o are asupra celor 23 de milioane de concetățeni ai noștri, TVR poate face din noi republică sau monarhie, ne poate face constituțională sau neconstituțională, poate aduce minerii la București sau poate crea o isterie națională. Cu toată ușurința și în timpul cel mai scurt.

Motiv pentru care Televiziunea Română trebuie pusă sub control public. Nu e vorbă goală, ci o necesitate esențială. Căderea de proporții a țării noastre după răsturnarea regimului comunist în decembrie 1989, ruina ei morală și economică sint urmare directă și concretă a utilizării Televiziunii Române de către un singur segment social — cel al FSN. Astfel, Televiziunea Română este cea mai vinovată instituție și probabil că va veni și timpul cînd faptele ei din această perioadă vor fi cîntărite. I-au lipsit mila creștină și sentimentul patriotic, bătîndu-și joc de buna credință a milioane de oameni, de speranțele lor, făcînd jocul unor inși ca Petre Roman, Ion Iliescu, Virgil Măgureanu.

De aici înainte, pericolul este și mai mare. Sugrumarea presei scrise, lipsa de suport material a radioului, precaritatea financiară a tuturor partidelor care nu-si vor putea face campania electorală în condiții normale, dezorientarea accentuată a electoratului și descurajarea a milioane de oameni fac din Televiziunea Română instituția decisivă în eroirea viitorului țării. Tocmai de aceea e nevoie urgentă de o Lege a audio-vizualului, la Parlament fiind depuse două proiecte în acest sens. Proiecte total deosebite între ele, dar care încearcă un cadru de funcționare legală a Televiziunii Române.

Poate chiar mai mult decît I-am înțeles noi, rolul Televiziunii Române în democratizarea României a fost înțeles de străini. Așa se și explică de ce sint atît de mari presiunile pentru crearea unei televiziuni independente.

Deocamdată însă, Televiziunea Română rămîne un obiectiv de stat pîzit de blindate, jandarmi, parasutisti. La vedere. Pentru că există și o a doua rețea de pază, puțin dispusă să piardă. Pentru că a pierde Televiziunea înseamnă pentru stăpînii ei a pierde tot. Or acest lucru pare a fi greu de admis. Și totuși creștinarea televiziunii și transformarea ei în parte integrantă societății civile sint iminente.

EUGEN MIHĂESCU ■

Dezvăluiri la ordinea zilei

Doru Viorel Ursu a condamnat un dizident

DL Doru Viorel Ursu, ex-ministrul de interne, are la activ o sentință de condamnare a unui opozant politic al lui Ceaușescu. Acuzatul a fost ILARIE GOGONEA, care, cu un mare curaj, a împrăștiat manifeste anticomuniste și anticeașiste în Piața Unirii, dar și în cartierele bucureștene. A fost prins în flagrant, în ziua de 17 mai 1987, iar la 15 iunie 1987 compare în fața unui complet aparținînd de Tribunalul militar al municipiului București. Președintele respectivului complet, de tristă amintire, a fost căpitanul de justiție Doru Viorel Ursu. Căpitan de justiție care a semnat, de altfel, sen-

tința, penală 426, din 15 iunie 1987.

Vă mai aduceți aminte de Ursu? ILARIE GOGONEA este condamnat prin sentința penală 426/1987 nu pentru fapta săvîrșită, de răspîndire a unor fluturași anticeașisti, ci este condamnat „bestial” prin „internarea într-o instituție medicală pînă la vindecare”. Știți bine, dl. D. V. Ursu, curajul pe vremea lui Ceaușescu se plătea cu ani grei de detenție sau, într-un caz fericit, cu internarea într-un spital psihiatric! Președintele completului erați dvs, dl. Viorel Ursu! Sentința ați semnat-o și dvs!

DORIN SĂLĂJAN ■

Moda săracilor

90 și nu 130

Cerîndu-i-se, la conferința de presă pe săptămîna trecută, să explice cum s-a ajuns la prețul astronomic de 130 lei litrul de benzină, dl. Theodor Stolojan s-a enervat. Ziariștii au aflat că, de fapt, prețul real al benzinei este de 90 lei și nu 130 lei. Diferența dintre 130 și 90 înseamnă nimic altceva decît plata mîscată pentru cei 40 de litri oferiți la preț redus. Adică tot automobilistul cu nota de plată în circă!

La stînga stîngii lui Verdet

Sîntem informați că activiștii ai unui partid numit Partidul Reconstrucției Naționale, „care se află mai la stînga decît stînga lui Verdet”, îndeamnă muncitorii din I.M.G.B. (care face ordine!), FAUR și Vulcan să iasă în stradă pentru a cere „întoarcerea la economia planificată”. Le-o fi dor, tovarășilor!

De adormit Mitzura

(Creație publicistică originală)

● Rugat de nemții contemporani să-i scape de țigani din Germania contra unei sume de 125 milioane mărci (reprezentînd și despăgubiri în urma holocaustului țiganilor în 1942) și citeva vagoane de haine vechi, dl. Ion Cioabă, regele țiganilor din România, declară în „Gazeta de Transilvania”: „Cît despre chestia cu hainele (...) le-am spus că mă întorc în România și le trimîț eu citeva vagoane de haine vechi și le mai aduc în plus și două milioane de țigani dacă nu înțeleg să plătească despăgubirile pentru crimele făcute”.

● „Expres-Magazin” (tipărește un fragment din cabaretul politic „Carré de ași”, montat pe scena Teatrului Tănase. Cităm: „Ionică, Ionică / Mai pune gardieni. / În casa aceea mică / Din fund de Cotroceni. / Acolo cîntă, cîntă, / În noapte-o cucuvea. / Ionică, Ionică, / Departe-i Moscova”. Adică „Ionică, Ionică, / Urmează-l pe Petrică!”. Autorul versurilor: Mihai Maximilian.

● Un catren de sezon însoțește poze unei fete și pe coperta revistei „Cuvîntul de ambele sexe”. Auziți: „Uite, iară vine iarna / Uite, iară trece-un an / N-am nimic să pun pe mine / Dă-o-ncolo, Stolojan!”

**Acces liber
la raft**

Parlamentari și dame politice

Strict confidențial și prezidențial

Persoană cu priză la mase

Dacă națiunea noastră nu-i cu totul amnezică, atunci ea nu poate să nu-și amintească o afirmație bubuitoare făcută de președintele Ion Iliescu după mineriada '90, într-un interviu televizat: „Noi, declara domnia-sa, folosind cu înconștientă pluralul majestății (sau al complicității), nu numai că n-am făcut apel la mineri, dar ne-am opus intervenției masive a muncitorilor din București, care își manifestaseră dorința de a face curățenie în Piața Universității (formula consacrată încă din dimineața zilei de 22 decembrie 1989).

„Stiindu-se că am priză la muncitori, eu însumi fiind muncitor, mi s-a cerut atunci să mobilizez 5.000 de muncitori bucureșteni pentru a evacua Piața. Am refuzat, pentru că știam că Piața își trăia ultimele zile de viață și că de acolo se afișau între ei: Dincă, Marian Munteanu, Marian Munteanu cu Lăiceanu, Dincă cu P.N.T.-c.d. s.a.m.d.”. L-am citat pe senatorul Dan Iosif.

Pe urmă, când minerii au fost scăpați de sub control, în virtutea aceleiași „prize la mase” s-a făcut apel tot la Dan Iosif pentru a-i struni (asemănarea Iliescu-Ceausescu merge până la contopire, numai că răposatul a trimis norodului un poet). „Nu l-am chemat eu, nu mă duc”, ar fi răspuns Dan Iosif. Până la urmă însă și-a călcat pe inimă și s-a dus.

Un alt moment în care s-a implicat este cel din dimineața sosirii minerilor. „Era cam pe la 4 dimineața — își amintește Dan Iosif. Ne aflam toți în clădirea Guvernului. Eu eram într-o încăpere din turn și am prins exact secvența în care minerii își făceau apariția. Nu se vedeau, în întuneric, decît lămpasele aprinse săltînd în ritmul de galop al minerilor. În momentul acela am realizat că nenorocire se putea întîmpla: în fața Guvernului erau cam o mie de cetățeni proguvern, dar minerii nu știau acest lucru. Atunci am luat o mașină cu sirene și megafone, am ieșit în stradă și i-am îndemnat pe bucureșteni să-l aplaude pe minerii”.

Avem informații certe că și anul acesta (1991) s-a încercat mobilizarea unor muncitori (de la „Vulcan”), de data aceasta împotriva minerilor. De problemă trebuia să răspundă fostul lider al sindicatului comunist. În ultimul moment, pe numele lui, dar la actualul sediu al sindicatului, a venit de sus o hirtie prin care se contramanda toată operațiunea. Va să zică, după oprobriul internațional cu care ne-am ales noi, ca popor, datorită nesăbuității președintelui țării, la un an și mai bine iată-l gata să ne arunce din nou în mocirlă, numai că să-și salveze scaunul regal pe care stă. Așa că democrația mi-l fragilă nu pentru că n-am reușit noi s-o învățăm, ci pentru că ne-o predau cei care mai întâi ar trebui să se dezvețe de-ale lor, ceea ce nici Silviu Brucan, cu toată inteligența lui, n-ar reuși nici în cei 20 de ani pe care ni l-a proorocit.

Minerii au primit haine militare, nu pijamale

După ce am intrat în posesia a numeroase declarații

ale minerilor participanți la evenimentele din 14-15 iunie, ne-am adresat Comisiei parlamentare care s-a ocupat de acele evenimente, încercînd să corelăm informațiile obținute de noi cu cele deținute de comisie. Am fost surprinși să constatăm că membrii comisiei aveau cunoștință de incartiruirea a circa 1.000 de mineri în unitatea 01012 și că au trecut destul de senini peste acest „amănunt”. L-am întrebat pe dl. Radu Nicolae, președintele acestei comisii, cum a fost posibil ca un obiectiv strategic să fie evacuat de militari și ocupat de civili. „O unitate militară nu e un obiectiv strategic — a răspuns dînsul — ci o cazarmă, ce a servit atunci drept dormitor”. Atunci de ce li s-au dat minerilor haine militare și nu pijamale? Am vrut de asemenea să știm dacă Parlamentul a cerut ministrului Apărării Naționale vreo explicație în legătură cu această manevră. Ni s-a spus că dl. Victor Stănculescu a oferit următoarea justificare: după 15 iunie, circa 1.000 de mineri au refuzat să plece din București și, pentru a le stăvili excesele și a-i avea sub control, s-a luat decizia să fie găzduiți într-o unitate militară. Dacă așa stau lucrurile, de ce nu s-a procedat și anul acesta la fel cu minerii care au rămas atîtea zile în Capitală și s-au dedat la acte de violență? Dl. Constantin Sorescu, membru al comisiei, își amintește că la vremea aceea s-a mai formulat o explicație, dar cu caracter de speculație. Potrivit acesteia, minerii au fost reținuți în vederea contracarării unor provocări care s-ar fi putut produce, potrivit unor informații, în ziua investirii domnului Iliescu în funcția de președinte. La o asemenea ipoteză, dl. Radu Nicolae răspunde printr-un raționament logic: ce forță puteau reprezenta cei 1.000 de mineri într-o asemenea împrejurare? Dar de ce sustin minerii că cei duși în unitatea militară au fost anume selecționați și că, sufocați de regimul de detenție din cazarmă, au făcut presiuni ca să li se dea drumul acasă. Din nou, logica imbatabilă a d-lui Radu Nicolae: „Faptul că minerii fac abia acum aceste declarații mi se pare suspect. Cred că este o tactică pentru a se disculpa. Anul trecut comisia noastră s-a lovit în Valea Jiului de o atmosferă generală de secret, de eschivare”. Spre deosebire de președintele comisiei, care e doar suspicios, dl. Constantin Sorescu declară că „orice ar susține minerii acum și oricîte declarații am avea din partea lor, acestea nu sînt probe elocvente. „Dar în instanță de ce sînt admise ca probe declarațiile martorilor? Atunci ce valoare are declarația unui senator, membru marcant în F.S.N., potrivit căreia creierul minerilor '90 a fost N.S. Dumitru? Sau spusele unui alt senator F.S.N. care afirmă că a recuperat dintr-o mașină în care era și Miron Cosma foarte multe bunuri sustrase de mineri din casa domnului Rațiu? Și la urma urmei, de ce a strîns comisia atîtea declarații, dacă ele nu au valoarea unor dovezi?

VALERIA DORNEANU ■

Gazetăria feminină de partid

Cel mai straniu efect al loviturii de stat populare săvîrșite, în România, de comuniștii de dreapta, e nașterea dintr-un ou a citorva zeci de gazetărie care scriu sau din dragoste, sau din ură. Frații dintr-un ou se cheamă gemeni univitelini. Comuniștii de dreapta reprezintă fracțiunea nespusă a stîngii. Stînga sau dreapta — iată două poziții care se definesc numai prin relație. În cel mai încheagat bloc comunist aflăm o dreaptă. Și, bineînțeles, o stîngă a acestei drepte. Și o dreaptă a stîngii drepte. Pînă și atomul are stîngă și dreaptă, sus și jos, față și spate.

În țara noastră activează, în momentul de față, o grupare univitelină de gazetărie — la radio, în presa scrisă și la televiziune — pentru care politica nu-i niciodată o chestiune de relație, ci numai una de afect. Duducile iubesc. Opinia, în articolele lor, e o problemă de glandă. Amorul, la femei, are dintotdeauna obiect: bărbatul, copiii, părinții, natura, lectură, așteptarea și, nu rareori, chiar femeia. Lovitura de stat populară a dezvelit, la o seamă de cuconițe, o acuitate sentimentală neștiută: iubirea de lider. Cînd scriu politice, fetelor univiteline nu le transpiră mîntea, ci inima. Dacă Roman e frumos înseamnă că Roman are în orice împrejurare dreptate. Bărbații acestor femei ar trebui să devină circumspecți și, la urma urmei, ceva mai bărbați intrucit dragostea, cînd e atît de abstractă, e mai aproape de perversiune decît de natură. Cînd compun texte de devoțiune partinică, univitelinele înțeleg aceleași cuvinte: „Ce sîntem noi de vină că-l iubim pe domnul Petre Roman?” Ideea de fatalitate domină gazetăria feminină de partid. Cînd ies să cuvinte la televizor, Rodicile prezidențiale sînt atît de îmbujorate că trebuie să umblă la butonul de culoare. Cînd ingînă poeme erotico-feseniste, Corinele, Gabriellele, Lilianele, Adrianele, Mihaelele și Ilenele apasă cu ură și năduf pîxu-n hirtie contra urîților din opoziție. La ziarul „Azi” băieții conduc și ies în arenă doar cînd nu trebuie să angajeze în mod serios o părere. Gazeta e scrisă de 26 de fete și doamne cu o motivare sufletească intensă și, cel mai important, oportună. Dragostea, cînd merge în absolut e numai proiecție de lider. Niciodată n-a avut țara mai multe activiste legate de-o unică iubire. Ce nu înțeleg stimatela doamne e că

nimic nu-l putea face mai ridicol pe Roman decît un exces de subiectivitate femeiască. Femeia e un fapt minunat al firii, iar disponibilitatea psihică a divinelor creaturi a dat existenței gust și parfum. „Promovarea femeii” în ultimele decenii a reprezentat cea mai abjectă diversivune. Unde era nevoie de capabile, au fost înălțate timpite, la cultură au fost trimise inculte, iar la conducere tațe. Preotesele domnului Roman se ceartă de doi ani cu inamicii acestuia, cu argumentele și, de multe ori, și cu verbul mîierii care n-are bărbat de lăsat. Nici una din antologiile dedicate odiosilor nu conține mai multă reacție glandulară ca antologia dăruirii la lideri în timpul alegerilor. Alegerile s-au dus, țara intră în cea mai lungă iarnă a ei, lumea e necăjită și-n clasa muncitoare larăși prostită se adună minia fără nume și fără direcție care dă în revoluție și război civil. Numai Rodicile îndrăgostite, rumene și pufoase și fermecate de amintiri rimează inspirate „președinte” cu „înainte” și „mîine” cu „pline”.

Gazetăria asta din glandă a fost pentru popor o pedeapsă mai mare decît minciuna. Femeile din tipografie au ieșit să-l bată pe ziaristii din opoziție din preaplinul unei dragoste ideale. Coloanele de mineri, care au cucerat anul trecut Capitala, erau însoțite de coloane de neveste transfigurate de speranță și împlinire sufletească.

Doamnelor, nu mai iubiți lideri! Amorul de lider e ceva tot atît de absurd ca nici un fel de amor. Doamnelor și domnișoarelor, nu mai iubiți de la o campanie electorală la alta. Un bărbat imperfect, dar abordabil, e o soluție sentimentală superioară exaltării la inabordabil. Dragostea voastră univitelină avea un înțeles dacă l-ar fi descoperit pe Petre Roman înainte de '89. În momentul de față, Petre Roman e numai memoria unui pulover pe gît, viclenia unui jupîn scos din post, surisul unuiu care n-o să ajungă niciodată președinte și amenințarea unei afaceri neclare cu avioane. Faptul că găsiți încă oameni care vă împărtășesc entuziasmul nu înseamnă nimic. Politica și economia se fac cu bărbați și bani, nu cu oftături și blesteme.

TUDOR OCTAVIAN ■

RANK XEROX

COMPACT și VERSATIL XEROX 5 017 este o soluție compactă, eficientă și avansată tehnologic pentru problemele dv. de copiere. Operarea este simplitatea în timp. Inovațiile din proiectare, cum ar fi tăvile de hirtie ce se încarcă frontal, vă asigură un acces mai simplu la copiator.

PE SCURT, CUMPARAREA UNUI ALT COPIATOR CONSTITUIE UN RISC INUTIL.

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA

Complex Hoteller București — Corp D
Telefon: 12 00 53.
Fax: 12 00 54

AREXIM S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Bd. Republicii nr. 64
Telefon: 14 81 25
Fax: 14 98 34

ROMTEAM SOLUTIONS S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Str. G-ral Berthelot nr. 35
Telefon: 13 43 73
Fax: 15 33 36

ESTICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Brașov, Piața Teatrului nr. 2
Telefon: 921-1 95 63
921-1 90 52

Fax: 921-5 02 64

ALFASOFT S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Zalău, Str. Tudor Vladimirescu nr. 34
Telefon: 996-1 58 81
Fax: 996-1 58 81

GENERAL SERVICE S.A.

Rank Xerox Authorized Dealer
Bacău, Pasajul Revoluției nr. 8, etaj 2
Telefon: 931-4 66 42

FIBA IMPEX S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Ploiești, Str. Maramureș nr. 12
Telefon: 971-2 47 17

Fax: 971-2 68 68

TOP EDGE Engineering S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
Craiova, Str. Constantin Brâncuși nr. 5
Telefon: 941-7 65 30
Telex: 4 12 84

COMPIEST ANVICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Tirgu Mures, Piața Teatrului nr. 12
Telefon: 954-1 66 44
Fax: 954-1 66 44

APEL S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Arad, Str. Dragalina nr. 2
Telefon: 966-1 52 31
Fax: 966-1 89 28

COMSER S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Hunedoara, Str. Revoluției nr. 5
Telefon: 957-1 25 38/132,1 19 19
Fax: 957-1 19 19

UNIVERSAL L.D.S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Iasi, Sos. Păcurari 34, bloc 555
Telefon: 981-6 47 69
Fax: 981-5 50 43

FIBA (Nord) S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Suceava, Bvd. 1 Mai nr. 10

RANK XEROX

Lovitură de stat în personalul 1315!

Din gara București Progresul, la ora 8.20, pleacă în fiecare zi spre Giurgiu cursa de persoane 1315. Nu este trenul navetiștilor. Este trenul celor porniți în delegații de-o zi, al tărânilor cu papornice care se urcă la Comana și coboară la Frătești, al muncitorilor care lucrează (sau se fac că lucrează) pe diferite șantiere sau antreprize de pe traseu... Marti, 19 noiembrie. Președintele Iliescu se află la Paris. Un bun prilej de a pune la cale o lovitură de stat. Chiar dacă nu va reuși în tren, măcar să-l bîrfească, imaginându-ne. Verificăm, deci, popularitatea președintelui-soare în cursa C.F.R. 1315 (13-15 iunie, cumplită coincidență!) printre călătorii amatori de frig, dar și de prețuri care ne-au prăbusit în Europa. Trecem din vagon în vagon, uitându-ne atenți la figurile călătorilor care s-au îndurat să plătească biletele cu prețuri triplu de nouă prim-ministru. Nici o urmă de optimism. E trenul pesimiștilor, al sinucigașilor, al amărăților. Dintr-un capăt în altul al garniturii am abordat 26 de „comploști”, indiferent de sex, vîrstă etc. etc., care ne-au răspuns cum s-au priceput la întrebarea: „Îi veți vota pe dl. Iliescu la următoarele alegeri prezidențiale?” Cei mai mulți călători nu și-au dezvăluit numele (probabil mura mea nu i-a convins) preferință să răspundă sec: „Nu!”, apoi să-și instaleze pe figură o grimasă fără alte comentarii. Frica, ne-am convins, mai sălășluiește în oameni, mai ales cînd sînt luați prin surprindere. Cele 26 de scurte declarații le-am adunat pe o casetă: 30 de minute deprimante, 30 de minute triste. Caseta o punem la dispoziția biroului de presă al președinției. Trenul 1315 din ziua de 19 noiembrie n-o să-l mai voteze. Reproducem mai jos păreri de unii foști „oameni de bine”.

Lavin Gheorghe, macaragiu: „Nu cred că Iliescu o să mai câștige alegerile. Dintre colegii mei, nimeni nu vrea să mai audă de Iliescu”. **Pita Alfred, maistru:** „În nici un caz n-am să mai votez cu Iliescu. Deși am votat pe 20 mai cu Iliescu și cu Partidul Ecologist, în nici un caz nu-l mai votez. Iar pentru guvernul Roman cred că ar trebui să se facă o comisie, o anchetă, să fie trasi la răspundere pentru dezastrul în care au adus țara. A fost o bătaie de joc. Și acum dl. Stoloian vine și ne spune că salariul minim pe economie este de 7.000 lei, asta înseamnă că ieși în mînă 5.000 lei. Nu așa se face o reformă”. **Anonim, 30 ani, zidar la întreprinderea „Carpați”:** „O să ajungă iară președinte, tot pe o pistă falsă, adică cu alegeri aranjate...”. **Silvia Ștefan, desenatoare, 36 ani:** „Ce ne-au făcut Iliescu și cu Roman? Ne-au pus să ne spargem capetele. Și în postul asta de președinte eu nu știu dacă se pricepe sau nu este lăsat dar n-a făcut nimica pentru țară. Doar a semnat legi și tratate”. **Tehnician principal, 49 ani:** „N-am să-l mai votez, pentru că ne-a păcălit o dată!”. **Fieraru Gheorghe, comuna Mihai Bravu, lucrător la uzina „Giruetă” București:** „N-aș putea să-l mai votez și știu cu toții de ce”. **Anonim, 33 ani, electrician:** „După părerea mea, nu. Pentru că vedem cu toții că toate lucrurile nu sînt bune”. **Costel Avram, tiner, 29 ani:** „Dar eu nici nu l-am votat la 20 mai! Nu-l voi vota pentru că e un criminal, toți morții de pe 22 încoace sînt victimele lui”. **Tehnician, lucrător în agricultură, tînăr:** „Am un salariu de 3.800 lei. Cred că asta spune totul. Nu votez cu nimeni”. Din vagon în vagon a mers

PETRE BARBU

Continuăm serialul nostru despre mafia financiară clujeană, în care BANCA „DACIA FELIX” S.A. (BDF) joacă un rol foarte important. În numărul trecut am arătat cam ce fel de persoane, cu ce înălțime a rangurilor, sînt angrenate în această asocieră, după cum și nivelul ambițiilor care le animă, ambiții cifrate la fantastica sumă de 10 miliarde de dolari.

O FIRMA NOUA, PE UMERII A ALTOR DOUA!

În ziua de 15 august a.c., în jurul orei 10, la numărul 2797 din registrul Casei de Comerț Cluj, era înregistrată, cu numărul de înmatriculare J 12/2359/1991, o nouă societate privată pe acțiuni, avînd titulatură de „DACIA FELIX” (GDF).

La capitolul „obiectul activității”, proaspăta firmă are înscrise: activități comerciale en gros și cu amănuntul pentru produse alimentare și nealimentare, servicii de consignație, alimentație publică, turism; servicii de informare, documentare, traduceri, dactilografie, copiere, multiplicare, editare și tipărire, inclusiv comercializarea produselor de carte și a publicațiilor; servicii de reclamă și publicitate, inclusiv organizarea de manifestări culturale, științifice, naționale și internaționale; servicii de intermediere a închirierilor, vânzării, cumpărării de bunuri mobile și imobile, organizarea de licitații și intermedierea tranzacțiilor comerciale și de schimb valutar; consulting și asistență de specialitate în domeniile: afaceri, management, marketing, informatică; activități de import-export; construirea, dotarea și administrarea de spații comerciale, culturale-artistice, expoziții, școli post-liceale cu profil economic și comercial, complexe hoteliere; microproducție și desfacere de produse alimentare și nealimentare. Ce mai, o firmă în toată regula!

Capitalul inițial subscris era de 2.020.000 lei, sumă vărsată integral de către membrii fondatori, la 31 iulie 1991.

O primă legătură (în afară de titulatură) cu BDF este faptul că GDF are sediul situat la aceeași adresă — str. Memorandumului nr. 28. În ceea ce privește personalitatea juridică a GDF, ea este asigurată de Uniunea Națională „VATRA ROMÂNESCĂ” (UVR), înmatriculată la Judecătoria Cluj cu nr. 86/1990. Abia acum atrage atenția faptul că la BDF, contul 40.72.9.96.05.04.09 aparține UVR. Dar, „coincidențele” continuă...

Astfel, un număr important de acțiuni ale GDF sînt deținute de UVR (40) și BDF (20). Și astfel, cercul se închide.

INITIATIVA PARTICULARĂ RĂMINE ÎN FAMILIE

În afară de faptul evident că cele trei asociații funcționează conform principiului: „Una pentru toate și toate pentru una!”, lucrurile se complică, dacă privim listele membrilor. Astfel, la o simplă privire, descoperim cu uimire că o bună parte din persoanele aflate în cadrul BDF se regăsesc și în structura GDF. Cîteva exemple ne sînt la îndemînă:

Președintele Consiliului de administrație al GDF, dl. Petrescu Iustinian, îndeplinește totodată și funcția de membru în Consiliul de administrație al BDF. La GDF însă, îl găsim ca acționar și pe dl. Petrescu Cecilian care, din unele surse, este chiar rudă directă cu dl. Petrescu Iustinian.

Președintele Consiliului de administrație al BDF, dl. Sima Ioan, nu figurează printre acționarii GDF, în schimb, fiica sa, Sima Delia, deține la noua societate înființată două acțiuni.

Încalzător în destinele BDF, vicepreședintele Consiliului de administrație al băncii, dl. Hossu Mircea Horea, își aduce și-dînsul tatăl, pe dl. Hossu Valer, ca acționar.

Nu ar mai fi deci motive de mirare cînd îi regăsim pe domni: Gileriu Mircea, Steroiu George, Timbuș Ioan, Nicorici Mircea, Roman Liviu, Dumbravă Partenie și Moțiu Adrian, angrenați atît în BDF, cît și în GDF. Gurile rele spun chiar că dl. senator Moțiu și-a adus atît rude, cît și prieteni, atît la BDF, cît și la GDF.

Nu știm cum s-a procedat pentru selectarea membrilor acționari, însă, cu puțină atenție, putem găsi, în cadrul aceleiași societăți, chiar și vecini de locuință, așa cum este cazul domnilor Petrescu Gheorghe și Nistor Ovidiu Ioan.

Lesne de constatat, în atari condiții, inițiativa particulară se transmite fie genetic, fie printr-un fior locativ comun, în originala noastră democrație!

INCUSCRIREA STRATEGICĂ

Iată însă că incuscrirea organizatorică nu se oprește aici. Pe lângă UVR și BDF, care dețin fiecare cite un pachet respectabil de acțiuni la GDF, mai există și firma CONTRIV SRL care, la rîndul ei, este posesoarea a 20 de acțiuni GDF.

Cine este CONTRIV? Este o societate comercială cu răs-

punere limitată, avînd numărul de înmatriculare J12/1057/1991 în registrul Casei de comerț Cluj și activînd în următoarele domenii: achiziționarea, elaborarea, comercializarea și implementarea de sisteme informatice economice; prestarea de servicii de contabilitate; acordarea de asistență de specialitate în domeniul economiei și instruirea personalului în domeniul economic. Clar, nu? Plecată la drum cu un capital inițial de 100.000 de lei, CONTRIV reprezintă asocieră a trei parteneri: Păntea Iacob Petru, Dumbravă Partenie și Popa Ioan. Dintre aceștia, primul este vicepreședinte în Consiliul de administrație al GDF, iar cel de-al doilea este președintele Comisiei de cenzori a BDF. Interesant, nu?

Printre membrii fondatori ai GDF, îl întîlnim și pe dl. Șerbănoiu Radu Mihai care nu este altul decît fiul fostului șef al Inspectoratului Ministerului de Interne Cluj, dl. general Ioan Șerbănoiu. În afara acestui bizar hobby cu Galerile, fiul dlui general mai este și patronul consignației ORIENTAL SRL, situată în Piața Mihai Viteazul nr. 5 și care funcționa, pînă nu de mult, nu tocmai legal, într-un spațiu parțial cu altă destinație, obținut de către asociata patronului, dna Farcău Rodica, prin ordinul de repartizare nr. 311/27.11.1990, contract de închi-

riera nr. 238/3.12.1990 și, parțial, locuință deținută cu contract de închiriere.

PRIMARUL REPETA ÎN OGINDA: „NU M-AM PRIVATIZAT!”

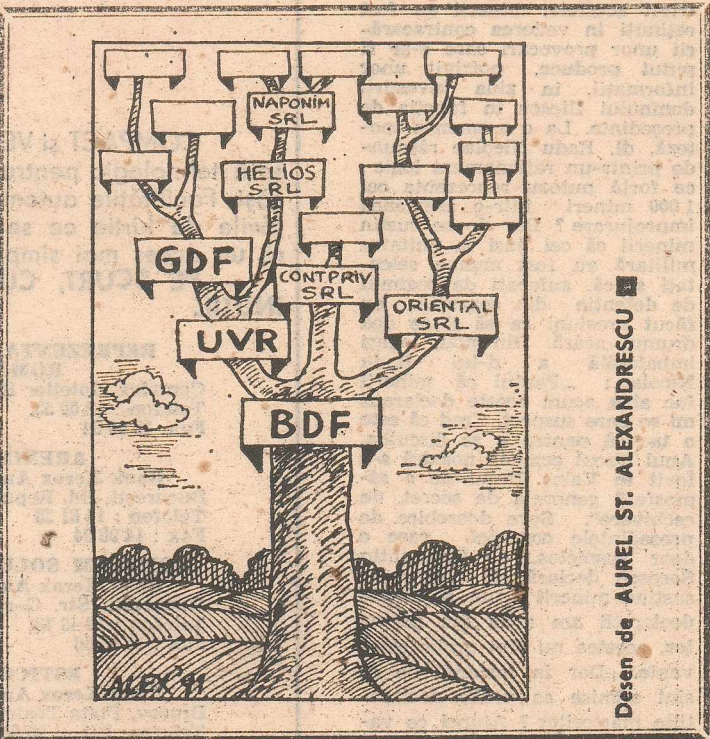
Spicuim din raportul întocmit de o comisie a Prefecturii județului Cluj privind controlul efectuat asupra modului de atribuire a spațiilor în municipiu:

„Din verificarea sesizărilor privind modul de atribuire a unor spații agenților economici particulari în teren și la primărie, s-a constatat că în unele cazuri s-au atribuit spații cu ordine de repartizare fără a se putea prezenta procese verbale ale comisiei de analiză și propuneri.

Exemplificăm în acest sens: SRL HELIOS — patroni Man Marian Ioan și Vingan Dorin, firmă care deține o suprafață de 217 mp cu contractul de închiriere nr. 489/12.07.1991 încheiat în baza ordinului de repartizare nr. 10 din 15 ianuarie 1991, emis pe numele Man Marian Ioan, întreprinzător la întreprinderea mică HELIOS — asociat, prin contract de asociere încheiat la data de 9 iunie 1990 cu domnia Chicișă Doru. Coșeci Corneliu, Tălpănu Mihai (adică, primarul Clujului — s.n., n.n.) și Vingan Dorin, întreprindere care s-a transformat în societate cu răspundere limitată, conform Legii 31/1990, înregistrîndu-se în registrul Camerei de comerț Cluj sub nr. I 12/1244/19.06.1991. Această firmă HELIOS a subînchiriat parte din spațiul pe care îl deține, firmei „NAPONIM SRL”, firmă cu parteneri străini în persoana dnei Janine Cecile Tosi și dnei Dominica Berta (Franța) și parteneri români, dna Vlădică Lucia Elena și dl. Roșca Augustin, pe bază de convenție scrisă între părți (cu sediul pe str. Pata nr. 12, ap. 7)“.

Față de cele de mai sus și de acțiunile pe care le deține la Banca „DACIA FELIX”, primarul Clujului se scoală de dimineată și repetă în fața oglinzii: „Nu m-am privatizat!” Își confecționează astfel o mină corespunzătoare petrecerii unei zile agreabile, sub chipul unui om cu adevărat cinstit, care nu are ce ascunde. Ce dacă noaptea visează mormane de „fluturași” pe care zace dactilografiat textul declarației „pe proprie răspundere”, conform căruia, în calitate de funcționar administrativ de stat, atît el, cît și soția nu au activitate privată? Ce, dacă!

PAUL VINICIUS

Din materialul prezentat rezultă, cît se poate de limpede, o perspectivă panoramică asupra mecanismelor de constituire a noii nomenclaturi post-revoluționare. Germenii împrejurul cărora se încheagă această rețea sînt fie vechii nomencluriști, fie actualii carieristi. Împrejurul lor se mai nimereste și cite un om harnic, priceput și cinstit, care le stă în apropiere pînă cînd le pricepe viclenia, dacă nu cumva se va lăsa pervertit. Fiindcă acest mediu otrăvit are capacitatea de a le slei rezervele umane ale celor mai slabi de înger. Drept

urmăre, împrejurul acestei elise încep să fîșgăie alte și alte arătări, care se cred proprii lor dumnezei — Dumnezeul lor fiind banul sau funcția rivnită, pentru care nu au calitate. Astfel este germinată o întreagă lume interlopă, o întreagă rețea mafioasă. Oare astfel trebuie să se petreacă trezirea nației române? Noi credem că nu. Dincolo de această perspectivă sumbră care ne adulmecă, considerăm totuși că nația română mai are timp să se trezească. Cu adevărat.

AJUTAȚI-MĂ să-mi salvez mama cu 5 paralizii; nu am bani să cumpăr cortizonul străin atât de scump, sînt o mînoră de 11 ani.

Cît poate duce un umăr de copil?

Formez numărul indicat. La capătul celălalt al firului, o voce de fată cumințe. Ne dăm întâlnire în stația de tramvai.

La aproape 15 ani, Florina, elevă în clasa a IX-a, e un copil frumos și pur. La vîrsta la care colegile se plimbă cu băieții, drumurile ei se împart între școală și casă. De la unsprezece ani și jumătate, după a treia paralizie a mamei, totul a rămas pe umerii ei de copil. Face cumpărături, gătește, spală — iar casa strălucitoare de curățenie — o îngrijește pe mama, aflată, acum, la a cincea paralizie, și învătă. A intrat la liceu cu media 8,87. Dacă o întrebi ce note are, îți răspunde că nu tocmai grozave. „De multe ori în clasă am impresia că am înțeles perfect, dar cînd vin acasă, îmi dau seama că nu e chiar așa. Trebuie să mă descurc singură, eu nu am pe cine întreba. Știi, am chiar și un cînel, la română, la lucrarea scrisă”.

Aveam să aflu istoria acestui 5 de la mamă, Elena Deaconea, și de la vecina de apartament care a intervenit în seara dinaintea lucrării de control, cînd tatăl, beat, a alergat-o pe fetiță prin toată casa, cu toporul în mînă. De altfel, scandalurile se tîn lant. Din 1986, mamă și fiică nu mai primesc de la tată decît o pensie de 775 de lei și alocația de 505 lei, ambele obținute prin proces. Trăiesc din acești bani și din pensia de invaliditate a mamei, pînă nu demult de numai 977 lei.

„Dacă mama n-ar avea nevoie să plătească masajele, recuperatorii și medicamentele astea îngrozitoare de scumpe, ne-am descurca chiar foarte bine. Acum, mama are aproape cinci mii pensie. Sigur, fiecare lucru costă o groază de bani, dar noi nu sîntem pretentioase și mîncăm cu economie. Doctorul i-a spus mamei că se poate trăi și o sută de ani cu scleroză în plăci numai să te îngrijești, să faci tratamentul tot timpul, să mînci bine și să nu te superi, însă, mama, să-racă...”

La spital, mori cu zile

Dacă ar merge la spital, poate ar recupera mai repede, dar pentru asta ar trebui ca acolo să i se asigure medicamente și îngrijire. A găsit la Municipal „un doctor bun, milos, Nicolae Ion îl cheamă, nu tipă niciodată la bolnavi, și dinșul a fost orfan de mamă. Dar doctorul vine la patul suferindului de două, trei ori pe zi, în rest ești pe mîna infirmierelor care n-au nici o milă și se poartă cu tine ca si cum ai fi animal, nu om. Și apoi, trebuie să dai mereu. E greu,

infirmiere multe, în trei schimburi. Ba, mai veneau și din alte aripi ale spitalului. Parcă o vād pe una tină, aranjată, vopsită stătea așa, proptită de tocul usii uitîndu-se la săpunul și suta de lei pe care tocmai i le dădusem, cum întreabă „ce e suta?” și-și răspunde tot tare, „nimic”. O fi așteptînd mai mult, da' de unde? Sau, poate, o fi așteptînd dolari, dar eu nu i-am văzut decît la televizor.

Eram paralizată, nu mă puteam mișca, nimeni nu venea să mă întoarcă, să mă spele, să-mi pună plosca, am făcut escare. A căzut prosopul pe jos, zice femeia care mătura, la gunoi, că e infectat. Cămasa de noapte și pijamaua mi le-au furat.

Nu mai vreau la spital. Nu am bani să dau și fără bani mori cu zile. Fetita e bună, mă îngrijește, mă, mîngie, cînd vine de la școală mă strigă din ușă și eu îi răspund imediat și ea e fericită că n-am murit. I-a spus o prietenă a lui tată-său că o să mor pînă în noiembrie și de atunci tot cu groaza asta trăiește”.

Intre două spaime

Anunțul l-a dat Florina. A văzut un alt anunț în ziar, cineva cerea ajutor pentru o operație și s-a gîndit că a singurul lucru pe care îl poate face pentru a-și salva mama. Au primit multe telefoane. A venit la ele doamna Letitia, aproape oarbă, tocmai din Sulea — ele locuiesc în Militari — apoi un domn profesor, Popescu, tatăl unei fete de 17 ani, cu o soție bolnavă. Oamenii care și ei știu ce e suferința și cit e de prețios un ajutor, cît de mic. Mulți au întrebat care sînt medicamentele de care au nevoie. Cînd aud Synacthen, Solulectrin, Cortrosin, Solu-Medrol, promit că se vor interese și vor reveni. Sînt medicamente scumpe, nu se găsesc decît cu mare greutate și cu relații, așa că nu revin.

Revin, în schimb, alții, mai ales bărbați interesați nu atît de boala mamei, cît de înfățișarea fetei cu care ar vrea să se întâlnească, de preferință după lăsarea întinericului.

Un copil disperat ne cere ajutorul.

Un copil care m-a rugat cu lacrimi în ochi să nu spun la ce liceu învătă. Un copil care n-a vorbit nimănui despre spaima cu care așteaptă terminarea cursurilor pentru a ajunge acasă să vadă dacă mama mai trăiește. Un copil între două spaime, intrînd în adolescență fără să fi cunoscut bucuriile copilăriei.

ROXANA PAICU

A mai murit un om jefuit

Săteanu Neagu Andrei nu mai există. Moartea l-a surprins lustruindu-și medalia pentru bărbăție și credință. Argintul prinsese patină, iar spadole se innegriseră din vremurile cînd fuseseră ascunse de țărani ce-și lăsase o parte din viața sa în luptele de la Stalingrad. Nu a mai apucat să facă același lucru cu medalia „Cruciadă împotriva comunismului”, ce avea pe avers „România recunosătoare” pentru că recunoștința de atunci îi fusese înecată în lacrimile așteptării nerecunoștinței de acum.

Seara își ascundea lacrimile în fața televizorului, așa cum altădată își ascundese medalile. Își privea parlamentarii înfierbîntîndu-se fie pe cota de salarii, fie pe insulta umor sau altora dintre ei, și-i venea să se ducă acolo și să-i scuipă în obraz, așa cum ar fi făcut-o atunci cînd tot niște parlamentari îi fugăriseră pe tatăl său în 1907.

Din cînd în cînd trecea prin capul satului comunei Trifești, prin Valea Morii și la Luncă, cum îi spuneau ei, truditarii neamului, și cu lacrimi în ochi își preumbila firea pe tarlău I.A.S.-ului din Secuien, sperînd să-și recapete pămîntul mînos, dat de rege și de țara cu adevărat recunosătoare în acele timpuri. N-a mai apucat. Titlul de proprietate a rămas pentru el redus la o adeverință la care directorul stațiunii din Secuien nici n-a vrut să se uite.

El, el directorul, cîcă dăduse C.A.P.-ului pămînt la schimb și bătrînul apărător al națiunii române n-avea decît să-și aștepte tipărirea titlului și restituiră pămîntului de uadeva din vîloagele lutoase cu care noii parlamentari îi blagosloviseră jertfa de singe.

Maș burta și în preajma morții schije de grenade în trupul istovit de lupte, dar ce-l pasă C.A.P.-ului de ele, de vreme ce pentru recolta de pe cele 6 ha și ceva de pămînt i s-a stabilit că i se putea da prețul unei rîșnite de cafea Moulinex.

Înțelesese el multe în viața chinată pe care o dusesse, dar n-a putut înțelege niciodată cum atîtea sute de parlamentari nu-și găsesc timp pentru a face odată dreptatea firească dictată de bunul simț elementar, specific unui obraz de frunte al unei țări.

Acum nu-l mai podidose lacrimile și suspinul. Acum nu mai este nevoit să-și ascundă medalile, gîndurile sau noile medalii rusești și românești primite pentru „eliberarea de sub jugul fascist”.

Acum s-a ascuns el însuși, cu întreaga ființă, în pămîntul pe care l-a iubit atît de mult.

De multe ori ar fi dorit să fi fost îngropat în Crimeea, la Cotul Donului, sau în Tatra, sau la Budapesta, numai să nu-l cuprîndă rușinea în fața unui președinte singeros și nepăsător ca acela care-i înelase bătrînețea și așteptările.

Acum doarme liniștit somnul de veci, ultimul drum fiindu-l tulburat doar de rivalitățile dintre preoții parohiei titulare și ai celei învecinate care nu se împăcau și nici măcar la capul lui nu s-au împăcat.

Urmașii lui, puțini cîți au mai rămas din cei 14 frați, își costogolesc nedumeririle pe pe-

tecui de hirtie ce se dorește transformat în titlu de proprietate.

Virginia, femeia care l-a însoțit la altarul cununiei și la altarul de îngropăciune, nu știe cui i se cuvine o parte sau alta din ipoteticul pămînt. Pe ea n-o mai interesează nimic, nici parlamentarii fesenști, nici liberali, nici țărăniști.

a crede că pentru o îngropăciune decentă cheltuielile se ridică, în aceste vremuri democratice, la peste o sută de mii de lei. Dar cui îi pasă.

A mai murit un veteran de război, un muncitor cu sapa jefuit de pămîntul său, iubiți parlamentari.

A murit în tăcere, crezînd că în spatele democrației nu se

Este o floare bătută de bruma soartei nemiloase, îndără-nul căreia mult trimbitata democrație pare să tîină loc incompetent și lăcomiei tuturor.

Este liberă să-și exprime durerea, în fața insensibilității naționale. Este liberă să-și plîngă stîlpul ca floarea fără tulpină în fața acelor ce se prefac a-i fi alături. Privește cum unicul fiu, Gheorghe, așază medalia de „Veteran de război” pe un colț al sicriului, așteptînd fără speranță un sprijin din partea organizației burdușite de colonel în civil.

Iar fiul se gîndește de unde să facă rost de bani, cînd nu-mai sicriul a costat 19 mii de lei la fostul C.P.L. Focșani, prea mult pentru punga lui și prea puțin pentru oascele luptătorului ce-și așteaptă așezarea trupului în raclă.

Fiul nu mai are lacrimi. Durerea îi este atît de profundă încît nimic nu-l mai doare. Nu mai are nici bani. Din griul mucegăit strîns de pe tarlău din nou mințiților țărani, n-a putut face nici o colivă.

Pentru pomînire sufletului a cumpărat cozonaci cu peste 120 lei kilogramul, iar porcul crescut cu griul mucegăit, și-a dat obșteșcul sfîrșit, salvînd bugetul de alte și alte cheltuieli. Băiatul stă năucit și nu-i vine

ascund incompetența și nepăsarea. Pentru el acum nimic nu mai contează. Pentru ceilalți în schimb cred că a venit momentul să vă treziți din letargia în care libertatea de a spune tot și de a nu face nimic a devenit un mod de existență.

Gîndiți-vă că toți sîntem trecători.

SEMPER PURUS

Iată omul!

Cerere de președinte

Domnule Redactor-șef al revistei Flacăra

Sub. Cioabă Doru din satul Bahna com. Horîța jud. Mehedinți — muncitor la Întreprinderea Minieră Orșova unde lucrez ca Expeditor (și șef de grupă sindicală).

Prin prezenta cerere — Vă rog a mă sprijini în campania electorală pentru alegirile de președinte al țării ce vor avea loc în luna mai 1992. Tot odată vă rog amî comunica care este costul pentru a mă sprijini în această campanie electorală.

Dacă constatați că mă puteți sprijini Vă rog a delega un redactor pentru a analiza această pro-

ponere — împreună cu mine — la domiciliul meu — sau la întreprinderea unde lucrez —

Tot odată Vă trimit și cererea mea pentru candidatură la postul de președinte al Țării la alegerile ce vor avea loc în luna mai 1992 cerere care prin revista Dumneavoastră vă rog a o publica și cu rugămînta de a fi îndrumată (depu a) la organele competente care primesc cererile pentru candidați la alegeri. Vă mulțumesc. Aștept răspunsul. 18.XI.1991

Cerere

Către Parlamentul României,

Sub. Cioabă Doru din satul Bahna, com. Horîța jud. Mehedinți, Prin prezenta cerere îmi depun candidatura pentru postul de președinte al Țării la alegerile ce vor avea loc în luna mai 1992.

— Nu fac parte din nici un partid politic. 18.XI.1991.

Bărbații se tem de Christine Valmy

Cristiana Xantopol pleacă să cucerească America. Împlinise 37 de ani, avea în poșetă 15 dolari, era însoțită de fiica ei de 9 ani și de cei doi părinți bătrâni. Acum o cunoaștem cu numele de Christine Valmy, om de afaceri și influent politician în Partidul republican. Are o companie care fabrică aparatură și produse cosmetice, are școli și institute de cosmetică și peste 2000 de saloane (cele mai importante sînt în blocul General Motors — „centrul pămîntului”, cum îi place să-l numească). Se scoală în fiecare dimineață la ora 7. Pînă la 9,30 primește telefoane. Apoi pleacă și revine acasă după 9 seara. Computerele în loc să-i simplifice viața au devenit un soi de viciu. Lucrează și în week-end, un mini-computer o însoțește permanent și în avion. Dar să ne întoarcem în timp. Acum 30 de ani.

Scrisoarea lui Karamanlis

— Ați plecat din România în '60. Cum ați reușit?

— Să nu mă întrebați prin ce am trecut ca să capăt un pașaport. Am profitat de faptul că am nume grecesc. Mă cheamă Xantopol. Sînt un sfert grecoaic și trei sferturi român. Am cerut să plec în Grecia, deși nu cunoșteam pe nimeni, dar am inventat eu niște familii, niște frați al tatălui meu. Am fost măritată prima oară și am-am numit Niculescu dar cînd am plecat eram divorțată. Tatăl meu nu voia deloc să plece și l-am amenințat că eu și fiica mea ne sinucidem dacă nu face cerere de plecarea. Pînă la urmă am obținut viză de ieșire din România dar nu aveam viza de la greci. Am obținut, prin intervenții, o viză turistică de la ambasada Franței și apoi una de tranzit prin Grecia. Am ajuns acolo dar după două săptămîni m-au anunțat că mă urcă în tren și mă expediază în țară. Eram disperată. Ce crezi că am făcut? ! Prim-ministru al Greciei era Karamanlis și am aflat de la cineva unde este sediul partidului său. Mi-am zis că trebuie să treacă într-o zi și pe acolo și am început să aștept. Într-o bună zi a venit. I-am vorbit, i-am spus adevărul. A fost extrem de amabil, mi-a dat o scrisoare de recomandare și mi-a explicat unde este ministerul de interne. Cu scrisoarea de la Karamanlis am obținut viză pentru Grecia.

— Cît timp ați rămas acolo?

— Aproape un an. Așteptam viza pentru America. Am ajuns în Grecia fără nici un ban dar mi-am făcut cît de cît o situație. Cîștigam un salariu de 50 de dolari pe lună, dar îmi făcusem deja o clientelă la care mergeam acasă. În '60 a fost anul refugiaților Națiunilor Unite și s-au dat fonduri pentru ajutorul refugiaților. Se dădeau apartamente și bani să pornești un business, m-am dus din nou cu hirtia lui Karamanlis și am obținut un apartament pentru mine și fată mea și altul pentru părinți. Mi-au aprobat și un fond de 30.000 dolari, echivalent a vreo 3 milioane astăzi, pentru a-mi deschide un institut de frumusețate. Deja din ce cîștigasem reușisem să-mi deschid un mic salon. În acel moment mi-a venit aprobarea pentru America. Eu nu mai voiam să plec, dar tatălui meu nu-i plăcea deloc Grecia. Am renunțat la tot ce mi se oferise acolo. Oltimile două săptămîni am plîns de dimineață pînă seara. Am vrut să-mi vind aparatura luată pentru institut dar am lăsat de un grec escroc care m-a lăsat cu vorba. În ultima zi am împachetat totul într-o ladă și am expediat-o spre America. După 11 luni în care am muncit ca un diavol am avut la plecare 20 de dolari.

În drum spre America avionul a făcut o escală. Acolo în aeroport am văzut un parfum care îmi plăcea foarte mult, „Jolie madame”. Cea mai mică sticlă costa 5 dolari. Mă gîndeam: am 20 de dolari, cum să dau 5 pen-

tru un parfum? Mi-am zis însă: că sînt 20, că sînt 15, diferența nu poate fi atît de mare. Și l-am luat. O femeie trebuie să-și satisfacă anumite capricii pentru ea să se simtă femeie, altfel devine o mașină.

Să trăiești în America e un privilegiu

— Vă amintiți prima zi din America?

— Am ajuns în aeroport la ora 2,30 noaptea. Tot avionul era cu emigranți. Nu știam pe nimeni în America, habar nu aveam unde vom dormi. Pe noi ne sponsorizase biserica română. Am primit niște plicuri pentru emigranți și ne-am prezentat la un ghișeu în aeroport. Tipul de acolo s-a uitat la ele, ne-a pus ștampilele și ne-a zis: „Welcome home!” (Bine ați venit acasă). Așa e America! O țară pe care trebuie să o iubești. E un privilegiu să trăiești în America.

Ne-au luat apoi niște autobuze și ne-au dus undeva unde să dormim. Dimineața a venit preotul de la biserica română și ne-a zis: „Bine ați venit în America. Acum trebuie să începeți să lucrați”. Și a plecat.

Ne-am strîns bagajele, am intrat într-o cofetărie pe Broadway, am mîncat, înghețată cu banane, apoi mi-am cumpărat o umbrelă pe care mi-o doream de mult. La ora 2 nu mai aveam nici un ban. Am căutat să-mi găsesc un serviciu și datorită recomandărilor bune din Grecia am găsit un loc cu 45 dolari pe săptămînă. Seara ne-am dus la biserica română și i-am spus părintelui că nu avem unde dormi. A găsit el o cameră cu chirie și a garantat pentru noi.

Ce nu știu cei de la „AZI”

— Cînd ați încercat primele afaceri pe cont propriu?

— După un an am făcut un împrumut de 3000 dolari și am deschis un salon. În trei luni am falimentat. Nu am avut reclamă și nu a venit nimeni. Am închis în mod rușinos, într-o noapte am împachetat totul și am plecat. A urmat apoi o perioadă foarte grea. Trebuia să întrețin și casa, să înapoiez și datoria. Nu știam cum să mă descurc de la o lună la alta. În plus toate cunoștințele mele îmi făceau morală: că sînt nebună dacă mi-am închipuit că voi face mare brînză în America. Am făcut o depresiune dar am rămas pe picioare.

— S-au făcut speculații în jurul numelui de Valmy. Care este adevărul?

— Pentru profesia pe care doream să o fac îmi trebuia un nume foarte scurt și care să sune franțuzește. În Grecia mi-au zăpăcit și mai rău numele, l-au scris Xantopolus. Americanii nu-l puteau pronunța. Luni de zile mi-am căutat un nume. Țin minte, mergeam pe 52 Avenue cînd mi-a venit în minte Valmy. La Valmy e prima victorie a lui Napoleon. În seara dinaintea bătăliei părea că nu are nici o șansă și totuși a

cîștigat. Toți îmi spuneau că sînt nebună și nu am nici o șansă, dar eu eram convinsă că am să cîștig așa cum a cîștigat și Napoleon. Mi-am schimbat numele oficial, înainte să primesc cetățenie americană.

Ziarul „Azi” a scris anul trecut un articol despre mine. Ziceau că sînt unguroaică și că mă cheamă Valmoș. Nu zic că ar fi rușinos să fi unguroaică, dar nu sînt!

Am avut trei ani grei. Pe oricine îl înțineam, de la șoferi de taxi la clienți, întrebam dacă știu pe cineva care să vrea să investească bani într-o companie cosmetică. Aveam ideea că în America totul se face numai cu reclamă. Am obținut pînă la urmă la saloanele Waldorf-Astoria trei camere în care am început să lucrez cosmetică. Încetul cu încetul a ieșit vorba că e o persoană Christine Valmy la Waldorf-Astoria care face niște lucruri curioase cu fața. Am început să scrie presa. În America nu se făceau tratamente cosmetice, cred că am intrat pe singurul domeniu necunoscut în America. Au început să scrie despre mine, cred că am avut mai multă reclamă decît Rubinstein. În decembrie '65 am găsit 15 persoane care au acceptat să investească și s-a făcut Compania Christine Valmy. După aceea tot ce am făcut a fost pionierat. Am făcut primele școli de estetică din America, am deschis primul institut pentru bărbați, am introdus prima linie de cosmetice pentru bărbați. În '65 am afiliat America la Organizația Internațională de Estetică. Am organizat două congrese mondiale și unul pan-american.

O iubire nebună

— V-ați recăsătorit?

— În ultimii cinci ani din România am avut o mare poveste de dragoste cu bărbatul meu de acum. A fost o iubire nebună dar nu voia niciunul să se căsătorească cu mine. Îi era teamă că-și pierde libertatea. În săptămîna cînd am obținut pașaportul i-am zis: dacă te căsătorești cu mine, nu mai plec. Mi-a zis să plec. Cînd am fost în Grecia m-am zbatut foarte tare să-l aduc dar nu am reușit. În '66 am auzit că bărbatul meu a plecat în Germania și s-a însurat. Mi-am infuriat și m-am căsătorit cu Pascal Valahu, șeful postului Europa liberă. L-am cunoscut cînd mergeam să fac intervenții pentru a-l scoate din țară pe actualul meu bărbat. A fost o căsătorie nereușită. Lucram teribil de mult și pentru că aveam un mariaj nereușit și doream să vin cît mai tîrziu acasă. Pascal era un om foarte drăguț dar căpătase niște probleme psihice din cauza mea. Eu începusem să fiu cunoscută, iar pe el îl înnebunea lucrul acesta. Îmi zicea cu ranchiună: „Și pe cămășile care le iau de la curățătorie scrie tot Valmy”.

În '71 aveam multă publicitate. Erau sase persoane care îmi deschideau sacii de corespondență. Am obiceiul să umblu prin birouri și să mă uit la toa-

tă lumea pe masă. Așa înveți o multime de lucruri despre ce se întîmplă în companie. Am văzut într-o zi pe biroul secretarei mele un vraf de scrisori și deasupra un plic în românește. Era de la actualul meu bărbat (Henri Dan Sterian, n.r.). După 12 ani, cu nonsalanța lui caracteristică, îmi scria că se gîndește des la mine, că e înșurat și nu e nici mulțumit, nici nemulțumit și dacă vreau să vin în Europa îmi plătește el avionul. I-am răspuns cu același ton. I-am scris că oricum veneam la un congres în Anglia unde sînt invitat de o noare și i-am propus să ne întîlnim la Paris. I-am pus în plic și două articole apărute despre mine în presă. În drum spre Paris mă gîndeam: ce caut eu acolo, sînt măritată și locuiesc în America, el e înșurat și stă în Germania. A fost însă de necrezut. Ne-am revăzut după 12 ani și amîndoi ne-am simțit de parcă ne despartisem de o zi. Bărbatul meu mi-a zis: „Uite ce-i, pentru motive care nu mai intră în discuție (nu intrau pentru că el era vinovatul) noi ne-am ratat cea mai mare parte din viață. Dacă sîntem deștepti, divorțăm și ne căsătorim”. Eu aveam 49 de ani, el 54. El a divorțat primul în Haiti. Eu am făcut divorțul la New York pentru că Pascal mergea la psihiatru și-mi era frică să nu atace decizia.

Ne-am întîlnit la Paris în 24 Ianuarie '72. În lunile ne-am căsătorit. Ce a urmat apoi a fost chiar o nebunie pentru că cinci ani am făcut naveta eu la Frankfurt, el la New York. După cinci ani bărbatul meu si-a vîndut businessul din Germania și s-a mutat la New York.

— Fiica dumneavoastră a intrat și ea în afaceri?

— Are acum 40 de ani și preia încetul cu încetul conducerea companiei. Am o fată extraordinară, sînt foarte mîndră de ea.

Are doi băieți, unul de 7 și altul de 8 ani. Una din ocupațiile mele cele mai serioase este să fiu bunică. Eu nu am avut niste bunici bune și din cauza aceea vreau să îmbogățesc viața nepoților mei cu o bunică a parte.

Ceaușescu umbla ca un nebun, Suzana puneă întrebări stupide

— În '81 ați venit în România în calitate de reprezentant al președintelui Americii. I-ați cunoscut pe conducătorii comuniști?

— De cînd am ajuns în America am fost foarte activă în Partidul republican. În '81 am primit un telefon de la Casa Albă și am fost trimisă ca reprezentantă a președintelui Reagan pentru a deschide o expoziție la Dalles. Eu mă jurasem că nu voi reveni în România, atît de mult uram sistemul comunist. A trebuit însă să accept propunerea. L-am văzut atunci pe nenorocitul acela de Ceaușescu care mergea ca un

nebun, nici nu vedea lumea. Am fost anunțată în prima zi că Suzana Gădea vrea să mă vadă. Am zis că stă și ea cîteva minute. Ți-ai găsit! Mi-a stricat toată ziua. Și ce lucruri mai întrebă! A vrut să afle de ce mi-au dat voie americanii să deschid o școală. Ce să-i răspund la așa o întrebare? ! I-am zis: pentru că plătesc taxe.

— Pe Elena Ceaușescu ați cunoscut-o?

— Nu. Dar niște români din New York au inventat că atunci cînd Ceaușescu a fost în America eu as fi însoțit-o la Mensi's. Păcepa a scris asta în cartea lui.

Cît despre invenții ce să mai zic! Zilele trecute a scris „Curierul Național” că eu l-am introdus pe Petre Roman la Bob Dole, și drept recompensă Roman mi-a dat cele trei prăvălii. Nu mai spun că au ortografiat greșit numele lui Dole. O să cer să retracteze, altfel îi dau în judecată. Sigur că am prăvălii bune dar le am pentru că am acceptat să fac joint-ventures cu el, altfel nu mi le dădea. Pe Roman l-am văzut o singură dată.

Opoziția nu are un lider

— Sînteți vicepreședinte în Partidul republican, secția naționalității, și președinte al Comitetului american-român. Să intrăm în actualitatea românească.

— Din păcate, actuala putere din România e formată din mulți „foști”. Și din cauza lor și din cauza mineradelor e greu să faci ceva. Parcă ești în Mesterul Manole. Abia construiești ceva și vine o mineriadă și dărîmă. Pentru că sînt prietenă cu Dole și pentru că am influență printre republicani și în Senat am cerut ca României să i se dea clauza doar după ce ajunge la o reală democrație. Numai așa putem forța guvernul român să accepte înființarea unui post de televiziune independent, care e foarte necesar pentru corecta informare a populației. Desi românii sînt nemulțumiți de atitudinea noastră, eu cred că ceea ce cerem e esențial pentru instalarea democrației în țară.

— Care este partidul căruia îi acordați credit?

— E o întrebare dificilă. Tăranii sînt cei mai serioși și fac o adevărată opoziție. Pe de altă parte un lider politic trebuie să aibă prestată și să a-rate bine. Altfel poți spune cele mai grozave lucruri și tot nu te ia nimeni în seamă. Așa este și în America. Opoziția nu are încă un astfel de lider.

Dacă opoziția nu se va uni, va fi complet distrusă. În Nicaragua erau comunistii la putere și au furat o multime de voturi, dar opoziția a cîștigat pentru că era unită. Cu opoziția română nu se întîmplă asta. Aici fiecare vrea să fie președinte. Or, nu se poate așa. Vor pierde alegerile dacă nu vor fi uniți.

AURELIA BORIGA ■

CURIER JURIDIC

EMANOIL STERESCU, Curtea de Argeș: Dv. sinteti titular al dreptului de proprietate in baza unui certificat de moștenitor, situație în care, în principiu, nu se justifică dobândirea aceleiași drept printr-un act de vânzare-cumpărare ulterior.

Rămâne să verificați la notariat dacă, la eliberarea certificatului de moștenitor, acesta a avut în vedere și prevederile regulamentului privind administrarea cimitirelor, în cazul moștenirii locurilor de veci. Dacă s-a ținut seama de acestea, atunci puteți fi pus în posesie.

MARIUS BADEA, Tirgoviște: Hotărîrea Guvernului nr. 472/1991 a fost abrogată de o alta cu numărul 726/1991. Potrivit acesteia din urmă, cererile de licențe de import se depun numai în București, la Ministerul Comerțului și Turismului — Departamentul Comerțului Exterior, neexistând ofiții de depunere în țară.

IOANA RĂCUTEANU, Cimpulung, jud. Argeș: În primul rând, adresați-vă Notariatului Pitești și solicitați-i acestuia să revină asupra actului perfectat, având în vedere că vânzătorul deținea imobilul parțial în indiviziune, ceea ce nu-i permitea să dispună de acesta fără acceptul dv.

Dacă nu se dă curs solicitării dv., adresați-vă judecătoriei spre a anula actul în cauză.

ELENA POPA, com. Neboiu, jud. Buzău: Potrivit Hotărîrii Guvernului nr. 360/1991 finanțarea grădinițelor organizate pe lângă agenții economici se asigură din contribuția părinților și, în completare, din sumele alocate de către agenții respectivi, în condițiile prevederilor legale privind suportarea din profit a cheltuielilor sociale.

CORNELIU OLTEANU

Capitala poate avea lemne de încălzit?

Eu cred că da. Să mai amintim situația dezastruoasă în care ne găsim și pericolul care ne amenință? Pierdere de vreme. Soluții ne trebuie — nu tinguieci. Direcția Domeniului Public din cadrul Primăriei Capitalei să treacă la acțiune. Să mobilizeze un număr cât mai mare de lucrători și să pună la pământ totii arborii ușcați și toate crengile inutile din parcuri și de pe străzi. Toate statele civilizate întințesc pomii toamna și primăvara.

Locuiesc în Parcul Domeniului. Ne bucurăm să avem verdețură dar nu ne convine deloc că arborii care ne-o furnizează să depășească măsura. Unii sunt cu vârsta de mult depășită și amenință ca la o furtună să cadă pe case și să le dărîme. Alții sînt atît de înalți și au un mare excedent de crengi, încît ne opresc lumina și razele soarelui.

Și noi ne plîngem de mama focului că în depozite e lipsă mare de lemne de foc și că nu e altă soluție decît ca la iarnă să degămăm sau, de ce nu, să și murim de frig. Poate dl. Primar General, Părințele Capitalei, își face milă de noi și trece la acțiune. Zece de mii de familii ar fi, astfel, salvate. (Felix Stănculescu, str. Sandu Aldea 89 A, Sect. 1, Tel. 66 31 24)

O să dați seama

Subsemnatul Petru Surdu, din comuna Rapoltu-Mare, județul Hunedoara, vă trimite și eu o scrisoare în care vreau să vorbesc despre necazurile pe care le au locuitorii comunei noastre din partea conducătorilor ce li avem la Primărie și la Poliție, care iau salariile degeaba și, pe deasupra, se mai ocupă și cu furturi și cu alte afaceri necinstite.

Rog ca scrisoarea aceasta să fie publicată în revista dvs. și poate, că astfel organele județene și Prefectura vor lua măsurile ce se cer a fi luate, curmind abuzurile și fraudele.

Vreau să vă spun că aici la Primărie a venit un transport de ajutoare cu alimente, îmbrăcăminte, păături și încălțăminte, în urmă cu circa trei luni de zile și din aceste ajutoare lucrurile cele mai bune au fost furate de către doctorițele și infirmiera Dispersarului comunal, de către femeia de serviciu a Primăriei, iar domnul Primar și seful Poliției locale și-au luat partea locului, ducînd la ei acasă și la neamurile lor lucrurile cele mai bune și cele mai de valoare. Zdrețele și rupturile au fost date unor familii de țigani care, în schimb, au făcut Primarului diverse servicii la munca cimpului. Cei de la Primărie nu s-au gîndit să dea niște lucruri și persoanelor handicapate, care au greutăți și pentru care,

de fapt, fuseseră trimise. Este clar faptul că cei pe care i-am pomenit nu au pic de suflet și nu se tem că o să-i bată Dumnezeu. Poate se vor teme de organele de cercetare penală în fața cărora vor trebui să dea seama pentru faptele lor. Tot ei, aceiași conducători de pe vremea comunismului, fac tot posibilul să-i întorțeze pe oameni, să-și bată joc de ei. Din totalul suprafeței înșămîntate cu grâu în acest an, de-abia jumătate a fost recoltată, iar restul, ca să nu o vadă străinii care mai vin pe aici, a fost dată ca hrană cirezii de vaci și turmei de oi. Grija cea mare a tractoristilor în perioada recoltatului era aceea de-a se cînsti cu cîte o țările în fața crîmnei sub oblăduirea poliției locale.

Dar poate nu este departe vremea cînd vor trebui să dea socoteală pentru toate, căci oamenii lor începe să nu le mai fie teamă de comuniști și se va găsi, odată, cineva să-i tragă la răspundere.

O străduță cu bucluc sau nepăsarea primăriei

Ținînd cont de reputația pe care ati avut-o în rezolvarea unor probleme ale cetățenilor, vă adresăm cîteva rînduri, în speranța că de data aceasta vom avea sorti de izbîndă. Care este situația?

Noi, Asociația de locatari din str. Dealul Mitropoliei, nr. 17-19, în data de 13 noiembrie 1991 am trimis Administrației Domeniului Public din str. Olteniței, nr. 9, sector 4, București, o adresă în care prezentăm situația străduței dintre imobilele Enăchită Văcărescu nr. 22, 22 A, 22 B și 22 C, străduță care pentru noi

Pe-o gură de rai!

Fotografie de LIVIU AXENTE

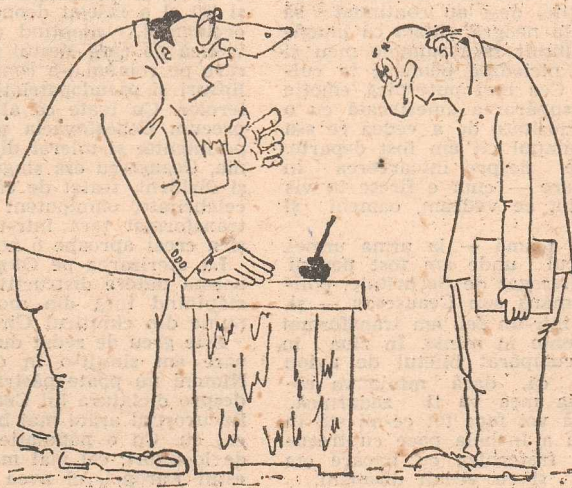
este singura cale de acces spre uzina ce deservește imobilele noastre, pentru ridicarea gunoierului de către Salubritate și pentru garaj.

În urma acestei adrese, arătînd pericolul pe care-l prezintă nerepararea străzii, care, probabil, este construită pe niște catacombe (mașina Salubrității a făcut o gaură imensă din care a ieșit doar tractată), faptul că imobilele sînt dispuse în pantă, i-a determinat pe cei de la A.D.P. să se prezinte la fața locului pentru constatare, adevărat, după o lună de la sesizarea noastră. Au venit, au văzut și... cam alt! De atunci, nimeni n-a mai dat pe aici.

Ca urmare a degradării canalizării, presupunem că țevile de apă ar fi fisurate, imobilele din E. Văcărescu nr. 22, 22 A, 22 B au becurile inundate, apartamentele sînt

nostru, în special despre mezeluri. Parizerul are goluri, iar marginile lui sînt vinete, stricate. Salamul este umed, sărat, făcut din resturi. Toba (apare foarte rar) conține bucăți mari de slănină, șorici cu păr și icolo o bucătică de carne. Spunea cineva că dacă ai vedea cum se prepară mezelurile, ce se pune în ele, nu ai mai minca niciodată.

Oare așa să fie? Nu se fură iar carnea și se înlocuiește cu soia, sare, apă și cu resturi? Desigur, există și produse fine (muşchiuleți, pasturam), dar fiind la prețuri inaccesibile multora dintre noi, se strică și sînt apoi vîndute la prețuri derizorii pentru fabricarea făinii din oase!, tot la noi la Roman. Eu știu că în alte țări cînd nu se vinde ceva, a doua zi acel ceva se iefinește de cîteva ori. La noi nu se poate? Nici la capitolul produse de panificație nu

— Cum poți dumneata să pretinzi 3 camere cînd pînă și Parlamentul are numai două...?!

invadate de igrasie și ciuperce. Așa cum aminteam la început, tot din cauza acestei străduțe, mașina salubrității nu mai intră deloc pe ulicioara noastră și astfel sîntem obligați să ducem pubelele la o distanță de 250-300 m de locul unde sînt amplasate de fapt. Vă amintim că în situația descrisă mai sus se află 53 de locatari. Oare dumneavoastră veți reuși să ne ajutați? Nu uitați că sînteți singura noastră speranță. Vă mulțumim. (Livia Melinte, administrator).

Tot soia, sare, apă și resturi?

Mă numesc Elena Muraru, din orașul Roman, jud. Neamț. După ce am citit în presă niște articole în care se vorbea despre calitatea produselor, m-am gîndit că trebuie să vă povestesc despre produsele care se găsesc în orașul

stăm prea bine. Am dori mai multe scrîminte de franzelă, pîini impletite, batoane cu mac, putînd astfel să asigurăm și gustarea unui copil la școală (nu 5 biscuiți cu 30 de lei).

Vă rog din suflet să ne ajutați și prin intermediul revistei „Flacăra” să se urnească lucrurile și la noi, sperînd astfel că vom trăi cît de cît civilizat.

Și Florinel are dreptul la un recviem

Pe Florinel Motorgeanu nu l-a iubit, probabil, cît a fost mic, prea multă lume. Năbădăos din fire, deranja prin felul în care îi trata pe cei din jur. Insolența lui era, uneori, tare supărătoare și nu se încadra în limitele admise (dacă se poate vorbi de niște limite cînd e vorba de obrăznicie...).

S-a maturizat mai greu, dar s-a maturizat, totuși (dacă la nîci un pol de ani se poate pune problema maturizării).

Într-o zi a plecat „la oaste”, ca orice flăcău. Și... n-a mai venit! Un glonț ca un cîntec de lebadă — dureroasă comparație, nu-i așa? — a trecut prin el, lăsîndu-l fără grai și trimîndu-l în lumea liniștii veșnice...

De atunci, din decembrie '89, nu mai supără pe nimeni. Tocmai de atunci, de cînd coborise și el — în sfîrșit — de pe calul de lemn al copilariei și încalcăse un roib adevărat.

Cînd am aflat că Florinel a devenit „Erou al Revoluției” am rostit un sec „Dumnezeu să-l ierte!”, apoi m-am întrebat mirat: de ce tocmai el?!

Tîrziu (o, Doamne, prea tîrziu!) și-a mai cîștigat băiatul asta prețuirea celor ce l-au cunoscut! Ceea ce abia începuse să facă Viața — modelarea caracterului unui om — a definitivat Moartea. Dar a rămas ceva între cele două acțiuni, între cele două extreme: un crîng necolindat de calul pe care Florinel abia învățase să-l strînească... (Ioan Gheorghijor)

P.S. Tragedia familiei Motorgeanu era gata să fie amplificată: sora lui Florinel, Ioana, n-a suportat șocul produs de aflarea teribilă vestii și a încercat să se sinucidă. Noroc că doza de diazepam înghițită cu poftă de moarte a fost insuficientă. S-ar fi spus despre ea doar alt: „Nu avea decît șaisprezece ani!”

POȘTA REDACȚIEI

TOMA ALEX. EPURESCU — satul Dincanii Mari, com. Vede, jud. Argeș: Din scrisoarea dv. rezultă foarte clar că sînteți victima unor abuzuri. Sîntem convinși că dreptatea este de partea dv., și, ca o primă măsură, ne vom adresa Prefecturii județului. Dacă nici din această parte nu se va acționa pentru a se face lumină, vom găsi și alte mijloace pentru îndreptarea lucrurilor.

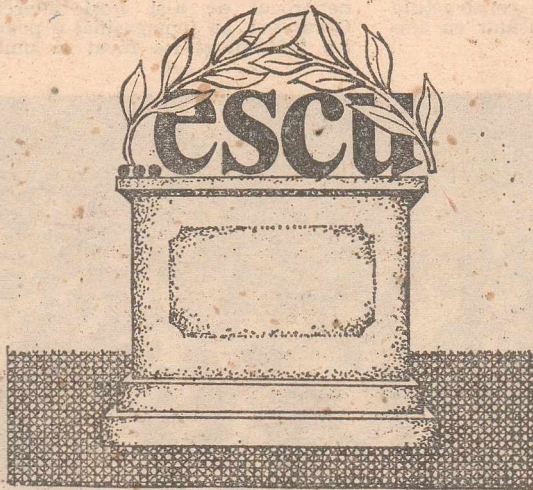
IULIAN VĂRĂDEAN — sat Hălăliș, com. Săvirgin, jud. Arad: Sesizîndu-ne diversele nereguli din localitatea dv., ne-am adresat, la rîndu-ne, Procuraturii Generale a României care ne trimite următorul răspuns: „Ca urmare a adresei dv. nr. 498 din 23 septembrie 1991 cu care ați trimis sesizarea numitului Iulian Văcărescu, vă facem cunoscut că aspectele respective sînt cercetate de către organele de poliție ale jud. Arad, astfel că, în raport de constatare, vor fi luate măsurile corespunzătoare”.

RADU VASILE — Baia Mare, str. Dragoș Vodă, bl. 6 B, ap. 90, Maramureș: Adresa dlui ing. Valeriu Popa este următoarea: str. Maior Coravu nr. 17, sector 2, București.

NICOLAE PASCA — com. Siliștea de Sus, nr. 1042, jud. Maramureș: Mulțumim pentru vorbele frumoase. La timpul potrivit vom publica în paginile revistei data și modalitatea în care puteți fi posesorul unui Almanah „Flacăra”.

Pagină realizată de ELENA GRECESCU

E domn
sau
e tovarăș?

SCRIITORUL ROMÂN PETRU POPESCU, REPORTER LA „LOS ANGELES TIMES“

ÎNTOARCEREA ACASĂ

S-A ÎNTORS PETRU POPESCU ACASĂ?

În august, scriitorul Petru Popescu a fost timp de câteva zile oaspetele redacției noastre, ca trimis al prestigioasei publicații „Los Angeles Times“. Cu această ocazie i s-a organizat o conferință de presă, i s-a înlesnit o apariție la televizor, i s-a creat posibilitatea de a se întâlni cu foști prieteni, cu scriitori, editori, oameni politici sau oameni obișnuiți. Am avut prilejul să stau mult timp lângă el, încercând să-l familiarizez cu o realitate de care era în mod vizibil interesat.

În urmă cu o săptămână am primit de la el un plic care conținea mai multe recenzii la cartea sa de curând apărută — Strălucirea Amazonului — și revista Village View în care am descoperit un reportaj de-al său despre România. L-am citit și ceea ce m-a frapat de la bun început a fost totala detașare a autorului față de ambianța pe care o descrie. Nici măcar întâlnirea cu unchiul său nu-i stărneste o emoție puternică. Totul este consemnat cu glacialitatea unui vizitator care cunoaște pentru prima oară o lume resimțită ca străină. Îi observă cu minuție reperele, sesizează mobilul faptelor, dar nimic din ceea ce vede și aude nu-i poate urni resorturile sufletești. El este doar un oaspete care se încarcă de impresii și apoi se întoarce în universul său unde are posibilitatea să le compare, să le clasifice; să le judece cu aceeași răceală ca și aceea a unui om de știință. Mărturia sa despre noi — fie că ne convine sau nu, fie că este sau nu este dreaptă — aparține cu siguranță cuiva care pentru totdeauna nu ne mai aparține. Pentru Petru Popescu, glonțul patriei nu mai este dulce ca mierea...

GEORGE ARION ■

Petru Popescu a fost un renumit romancier înainte de a fi forțat să plece în 1973 din pricina hărțuirii permanente la care îl supuneau cenzorii lui Nicolae Ceaușescu. Acum locuiește în Los Angeles, scriind cărți și scenarii de filme. Ultima lui carte, *Strălucirea Amazonului* a fost publicată de Viking Press, iar acum are pe masa de lucru o carte despre revoluția română. În luna august a acestui an a revenit în România pentru prima oară după 18 ani. În cele ce urmează el prezintă o povestă a reîntoarcerii la rădăcinile dureroase, descoperind un mozaic fragmentat și uneori de neînțeles despre declin și progres, speranță și suspiciune. Și, peste toate, descoperă însingurarea.

Ce supărare, ce neliniște, ce stări contradictorii poate cunoaște un dezrădăcinat înainte de a-și vedea locul nașterii, pe care odată a fost silit să-l părăsească? Un pământ pe care n-a crezut că-l va mai vedea?

Care mi-au fost trăirile înainte de a reveni în România? Ei bine, știam că nu-l voi mai vedea pe tatăl meu care a murit în 1982 ca un renegat. Nu mi s-a dat voie să particip la înmormintarea lui. Știam că mi-au fost scoase din librării și din biblioteci cărțile, deși au continuat să circule pe piața neagră. Știam că imaginea mea a bintuit fără numele meu și că n-am fost niciodată pomenit în cultura oficială. Cea mai puternică emoție a fost astfel supărarea amestecată cu o nestăvilită curiozitate de a vedea ce s-a întâmplat în timpul cât am fost departe. Am avut vise despre întoarcerea în România în care — cum e firesc în vis — atingeam tot ce vedeam, oameni și lucruri.

Deși mi-era teamă — la urma urmel, acesta era locul unde am fost pentru prima oară interogată de Securitate, poliția secretă română sub Ceaușescu — și, eram mișnat, într-un fel, am transformat aceste sentimente în minie. În ziua în care mi-am cumpărat biletul de avion mi-am spus că, dacă minia va răbufni, călătoria mea va fi zadarnică. Mi-am spus că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a încheia pace cu trecutul, pentru a fraterniza cu fiecare om întâlnit, chiar și cu vechii dușmani.

Mi-am făcut planuri să petrec mai întâi câteva zile în Cehoslovacia. Era o emoție în această oprire pentru că soția mea, care era cu mine, se trage dintr-o familie de supraviețuitori ai holocaustului ceh. Dar, la Praga, pelerinajul nostru putea fi încă interpretat ca o formă de omagiu. În București, trecutul avea să mă asalteze, în schimb, din toate părțile.

☆

Praga de Aur. Din aer, numai orașele, clădirile și șoselele comuniste par fără relief din pricina poluării, a slabei înținerii, a unui lent ritm de înnoire.

Ne-am îndreptat spre Vysehrad pentru a ne închina la mormintul unei rude a soției mele, în același cimitir în care a fost îngropat Franz Kafka. Aici era o vedere de neuitat: un întreg sector cu morminte părăsite era acoperit de copaci. Când o generație ne-a părăsit după război, nevrind să încerce comunismul după nazism, pădurea a înghițit tot, dărâșând lespezile mormintelor și acoperind poteci.

Dar am găsit mormintul lui Martin Davidovich, mort la 20 de ani. Într-un fel el a fost ca o prevestire pentru locurile mormintelor tinerilor români, pentru locurile martiriului desfășurat în întreg orașul București. Ne-am întors și am mers pe jos, traversând faimosul pod cu statui, înghesuindu-ne la ora după-amiezii cu tineri șezând pe caldarâm, cîntînd la chitară. Melodiile erau dinaintea perestroikăi. Am simțit o nostalgie pentru zilele în care erau cu toții uniți împotriva comunismului. Capitalismul — materialist, lipsit de eroism și imitativ — l-a înghițit acum, cel mai elocvent exemplu fiind Hotelul Intercontinental Praga, plin de oameni de afaceri din Vest.

Cu totul, țara a avut probleme care

erau, însă, iritante, nu tragice. Tragédia părea să aparțină trecutului.

Sțiam că Bucureștiul nu avea să fie Praga, dar a doua scufundare în timp a fost, mai degrabă, intrarea într-un maelstrom psihologic. În 26 august noi eram doi din cei nouă pasageri din avionul românesc, zburînd spre București. Cu optsprezece ani în urmă am simțit atât de intens zborul meu în afara țării, încît îmi aminteam pînă și tăvile de plastic cu hrană rece. El bine, erau aceleași tăvi de plastic, identice și puternic îngălbenite de vreme. Tapiseria era aceeași, roasă de prea multe curățări. Mîncarea rece era aceeași, cum era, de altfel, la fel de aspră hîrtia de toaletă. M-a cuprins senzația că nimic nu s-a schimbat, am strîns din dinți și mi-am spus încetîșor: „acesta e prezentul“.

Am survolat Carpații și Transilvania, precum și alte locuri minunate, dar era ca și cum un vrăjitor a folosit bagheta asupra acestor priveliști minunate pentru a împietri totul. De ce? Ce păcate au avut de ispită românii?

Românii ispășesc pentru Nicolae Ceaușescu, un dictator egal cu Mussolini, dar de departe mai megaloman. Între anii '70 și '80 el a înșelat deopotrivă poporul și occidentul, adoptînd o poziție antisovietică pe care Vestul a susținut-o, dar care pe români i-a condamnat la izolare, lipsuri și pseudopatriotica spălare a creierelor. Cu toate că alte țări comuniste, precum Cehoslovacia și Ungaria au experimentat și tolerat dizidența, în România, Ceaușescu era singur experimentator și dizident, tratat de către occident ca o celebritate, omnipotent acasă la el. Și-a transformat țara într-un abis al uitării și a creat aproape o nouă nație, A LUI!

La aterizarea pe Otopeni am simțit enorma putere distructivă a omului mort, stăpînind încă din mormintul său fără nume din cimitirul Ghencea.

Este greu de redat durerea imediată pe care am simțit-o în orașul meu natal. Nimeni nu poate păstra amintiri plăcute despre dictatura lui Ceaușescu. Și totuși, Bucureștiul arăta mai bine cînd am plecat eu. Cu o populație de trei milioane de locuitori, cel mai mare oraș din sud-estul Europei, el avea găunoasa demnitate a unei dictaturi aproape perfecte. Comparînd cu declinul interior al orașelor lor, americanii au găsit supravegherea securității din București ca pe un serviciu aproape încîntător, ieftin, totul într-o atmosferă de bune maniere și ospitalitate.

Există o logică a aparenței, chiar cu un oarecare stil.

Acum orașul este sărăcit și scorjit de vreme, populația este prost îmbrăcată. Iarba crește prin crăpăturile pavajului. În ciuda faptului că trotuarele forfotesc de lume, totul pare a fi fost părăsit ani de-a rîndul și repopulat abia ieri. Erau cozi la pînă și nesfîrșite cozi la stațiile de benzină. Și mai erau și construcțiile neterminate ale unui conducător cu ambiții nebunești.

În timp ce se cheltuia pentru construcții și se plăteau datoriile externe cu care Ceaușescu a încercat să împace jalnica stare a drepturilor omului, unei țări întregi i-au secat puterile nu numai pentru un an-doi, ci pentru două decenii.

Supuși la o asemenea trudă fără nici o recompensă, oamenii au început pur și simplu să simuleze munca la fel cum au simulat și devotamentul politic. Generații întregi au uitat ce înseamnă să excelezi în ceva. Lumea a devenit de o apatie sinucigașă. Am stat la Capșa, o foarte bună și frecventată cafea pe vremea mea și am văzut gîndaci mișunînd pe pereți.

Cîteva din aceste impresii s-au schimbat cînd mi-am întîlnit familia. Am fost înconjurat cu neîntrecută dragoste a celor lăsați în urmă și copleșit de curiozitatea lor și de o dezarmantă și neagresivă invidie. Mi-am întîlnit prietenii scriitori. Pe neașteptate, mi s-au ivit cititorii și nu erau numai din generația mea. Erau oameni tineri care mi-au citit cărțile după Revoluție.

Erau acolo o multime de incredibile noutăți. M-am trezit în fiecare dimineață ascultînd la radio știri, nu lozinci. Presa este pe deplin liberă, înfierînd guvernul pentru orice, răzbunîndu-se acum pentru elogierea forțată, impusă, a lui Ceaușescu, de-a lungul anilor. Bucureștenii pun deoparte bani pentru călătorii în străinătate, pentru că acum fiecare are pașaport.

Am semnat un contract pentru reeditarea celui mai anticomunist roman al meu și am abordat problema traducerii ultimei mele cărți — *Strălucirea Amazonului*. Pur și simplu am realizat că există viață acolo, deși umilă, totuși puternică.

În ceea ce privește degradarea fizică, am observat febrila activitate a poporului îndelung oprimat, încercînd să recupereze tot ceea ce nu a realizat pînă acum. Paradoxal, tineretul era calm, mai mult sceptic. Cel din generația mea se poarta ca niște deținuți în lagăr, lunecînd afară prin porți sfărîmate, gata să se arunce în lumea care le-a fost interzisă.

Am văzut toate astea și mi-a dispărut supărarea.

N-aș fi putut supraviețui pentru că, în comparație cu ei, eu am foarte puține motive de supărare. Eu am înșelat iadul, fugînd de el. Am trăit ultimii 17 ani în libertate: luptînd, dezrădăcinat, scriînd în engleză — o limbă cu care nu m-am născut — adaptîndu-mă, fiind un autodidact, încercînd o durere aproape fizică, fiind un cetățean al lumii. Am evadat, publicînd cărți și făcînd filme, căsătorindu-mă, devenînd tată. Nu aș avea nici o justificare pentru supărarea mea.

Iar pamenii din jurul meu voiau atît de mult să reia contactele cu lumea, încît s-au simțit încurajați ca un român, adică eu, le eram prieten.

Asta a fost dezarmant. Am simțit că pot critica, dar nu judeca. Am simțit că misiunea mea este să ajut. Dar ca să ajut o țară atît de obscură ca România înseamnă să o explici.

Chiar pentru mine, multe din cele văzute au devenit incredibile sau de neînțeles.

Era foarte cald. Mi-am amintit de brutalele temperaturi extreme ale climei Bucureștiului, arzătoare vara, sub zero grade iarna. Eram tînăr, într-un oraș al tramvaielor cu mers lent, al birourilor și hotelurilor care erau înțesate de dispozitive de ascultare, al fetelor și băieților care păcătuiau ca nebunii, dar în cea mai adîncă taină, pentru că, în 1966, Ceaușescu a interzis avortul prin lege, clădindu-și baza biologică a puterii sale. Bineînțeles, era un motiv în plus pentru a vrea să pleci.

Eu n-am mai fost supărat, dar românii da.

Am fost în România cu trei săptămîni înainte de a patra năvălire a minerilor. Privind retrospectiv, multe lucruri pluteau în aer. Se pare că lumea era minoasă, peste tot și pentru orice. Cel de vîrstă mijlocie, mai ales, care au avut nenorocul de a-și îrosi tineretea sub Ceaușescu, au înmagazinat o povară care l-a înăbușit și i-a făcut să umble bez-

metici.

Am văzut bătăi între tineri ruși. Am văzut bărbați, vîrstă mijlocie, batjocorînd soldatului sovietic și urlînd dărîmat. Polițiști ca nișă promisă că Primăria va fi tul a doua zi. Am văzut această lipsă de simțire, au murit în al doilea război mondial, luptînd cu germanii, nu cu rușii.

Am făcut o plimbare în următoarele. Monumentul se înalță — poliția le-a servit speranța că se vor „răcori“.

Aceasta pare a fi mai de aproape față de mină loc să se adopte o poziție spună că denigrarea nu e ceea ce pot folosi recent cîștigați pentru a fi mai fericiți, de ei și mai ales pentru a fi mai fericiți.

Putîni par a munci din gînd deprimă pe rudele mele cu toți devotați profesioniști economici era îngrijorată erau strigătoare la cer. Mi s-a părut că m-am născut în milia la masă și am plătit pentru șapte persoane. Pînă la urmă, unchiul meu este de natură.

O criză economică declanșată. Părea a fi o epuizare imatură dezvoltare marș și insulte directe, practic, cărui lucru. Cu șase luni înainte izbucnirilor antisemite, susținute de redactorii ca Ilie Neașu și C. V. Turea, teren în fragila libertate. În România Mare, Națiunea și fasciste s-a lansat zvonul că de gardiști de fier și Vest și conduse de fosta Securitate cînd haotic pe premierul demisionat după a patra năvălire a minerilor, președintele Budea, democrația ca și concept, răstălmăcesc trecutul Securității cînd să confecționeze onorabil apărător al păcii.

Acolo pare a fi o coaliție cițiva naționaliști ai extremității activiști de stînga și o coaliție de naționaliști de dreapta. Analizînd a patra năvălire a minerilor — editorul les al ziarului de limbă română „Versul“ — subliniază o corectare. Aluzii (sau chiar această mineriadă a fost București de Ilie Verdet, fiul Ceaușescu, actualmente P.S.M., noul partid comunist, de „România“ are tor antisemit — Eugen Barbu, vechi protejat al lui Ceaușescu, departe poate merge această mutuală? Să fie o conspirație în spatele periodicelor minerilor? Nu se poate răspunde la întrebări pentru că în România încă o adevărată democrație, fi, incitatorii naționaliști ai Securității și foștii membri ai Securității în judecată, iar studenților fuza un post liber de televiziune măcar un canal.

Incredibil, dar sînt unii care spun că, dîndu-i-se o șansă ar fi îndreptat propriul lor. Și nu este vorba despre furturi, ci despre cetățeni care mai comunicativ a fost un Hotel „Flora“. Să fi fost efort al Securității? Sau un solat?

Am aflat că la cimitirul mormintului lui Ceaușescu, s-a plicat prezența acestor flori. Urme, foștii soferi și cei care sonală nu aveau nici un rost mîntescă de el ca despre Rămîne însă o insultă pentru căzuți în 1989, de Crăciun.

Am cutreierat străzile și preună cu unchiul meu. „Judecătoarea“, Ceaușescu nu a investit pentru a întreține ceva. A externat exportînd din România, pînă la ultima roșie. Nu s-a dat acest popor care murea, aceeași orașul arată astfel“.

Unchiul meu, Nicu Popescu, din romanele mele, a luptat în război mondial, a revenit în

Petru Popescu la el acasă,
adică în Los Angeles

me aflată sub ocupație sovietică, a fost înlăturat din armată și persecutat și și-a petrecut viața sub dictatură. Cred că din aceste motive nici nu s-a căsătorit.

Tenul lui e îngălbenit ca și tăvile de plastic din avion. Este îmbrăcat șters, în stilul unui domn de demult. Comparativ cu tinerețea, el ilustrează exact soarta țării: supraviețuirea. El a supraviețuit războiului, comunismului și supraviețuiește actualei crize. Este un patriot a cărui onoare este strâns legată de cea a țării. M-am oferit să-i cumpăr medicamente străine, plătindu-le în dolari, dar a refuzat. „Pot să fac rost de dolari”, mi-a spus. Știam că de fapt nu are cum și că din pensia lui mizeră nu-și poate permite medicația. Nu-i păsa. Onoarea înainte de toate. Nu-l putea lăsa pe tânărul nepot „americanizat” să se poarte astfel!

I-am spus unchiului meu despre munca mea în America, despre modul în care string bani pentru orfanii români. Mi-a replicat că toată țara este orfană.

Pentru a ține secretă față de inspectorii UNICEF rata de mortalitate din România, Ceaușescu a dat o lege prin care copiii sub o lună să nu figureze în registrele de naștere. Cei care mureau, malnutriți, în această perioadă, erau îngropați fără nici o dovadă a scurtei lor treceri prin viață. Pur și simplu nu existau. Dumnezeu știe câți copii nou-născuți au murit în România fără știrea altcuiva decât a părinților îndurerăți.

Știam toate astea. Dar este altceva să simți aceste amărăciuni la fața locului, în mijlocul dezastrului.

„România a suferit o puternică izolare în toată era Ceaușescu” a afirmat Mihai Botez, profesor la Universitatea Stanford și în același timp un dizident căruia i s-a permis plecarea din România în 1987, în urma presiunilor puternice ale Institutului Smithsonian. Izolare masivă. Am privit România, locul nașterii lui Brâncuși și Ioneco, Edward G. Robinson, Elie Weisel, Gh. Zamfir și nu mi-am crezut ochilor.

Trebuia să fie întâi rău ca să poată fi apoi bine. La trei săptămâni de la plecarea mea, minerii au venit în București să bată și să dea foc, cerind înghetarea prețurilor, stoparea reformei economice și demisia premierului Petre Roman. Roman a renunțat la funcție, dar a jurat să continue lupta. Este așteptat să candideze pentru președinție în primăvara următoare, răstimp în care, noul numit, Theodor Stolojan, care este chiar mai „reformator” ca Roman, are destulă bătaie de cap. Minerii l-au forțat pe președintele Ion Iliescu să fie de acord cu subvenționarea totală, din nou, a sectorului industrial. Acest lucru, la care se adaugă creșterea salariilor, înseamnă 66 miliarde lei, pe care țara, pur și simplu nu le are.

A opri reforma înseamnă a duce din nou țara spre comunism și cui i-ar folosi? Vechii nomenclaturi, fără îndoială; securității, de asemenea. Președintele Iliescu se aștepta ca demisia lui Roman să înlăture criza, dar acum se pare că el însuși și-a luat această sarcină în timp ce F.S.N.-ul, partidul înființat de el, dă semne de neliniște și nesupunere. Vor să-și recâștige popularitatea, vor alege mai grabnice. Sunt profund îngrijorați de faptul că minerii au dat timpul înapoi, descurajându-i pe investitorii străini, curtați asidu. S-ar putea ca mult timp să nu fie acordată clauza națiunii celei mai favorizate. Din nefericire, prin aplicarea unei asemenea pedepse, cei care au de suferit sunt oamenii de rând, nu politicienii. Și totuși, cine rămâne să apere imaginea României? Paradoxal, oameni ca mine, alungați din țară de Ceaușescu, care au tre-

buit să aleagă expatrierea înainte de a deveni niște roboți, care au devenit americani, englezi, francezi etc., pentru a fi în stare să păstreze neatinsă identitatea românească pe care istoria părea că are intenția să o distrugă.

Dar, orice aș spune, românii devin barbarii favoriți ai occidentului. Ei în schimb, percep vestul ca pe o ceață de moraliști bine hrăniți, nespun de indiferenți la disperarea lor.

Am putea spera, poate, că în acest moment periculos punerea în gardă a minerilor ar avea un ecou exact în inimile viitorilor lideri?

Ne-am putea imagina mesajul cam așa:

Faceți totul temeinic de acum încolo; fiți radicali: lăsați deoparte vechile mentalități, vechile metode și, da, da, un mare număr de oameni în vîrstă; produceți ceva; dacă nu puteți crea bunăstare imediată, atunci cel puțin faceți să apară un sens al camaraderiei întru mizerie, mergeți printre oameni, vorbiți-le, încurajați-i! Fiți ceea ce n-a fost până acum nici un guvern român — una cu poporul! Altfel, marșul asupra Bucureștiului se va repeta.

Occidentul însuși a contribuit la actuala criză din România tratându-l pe Ceaușescu precum pe o celebritate, timp de două decenii. Ceaușescu este cel care a creat sau dezgropat aceste groaznice instincte, care se manifestă azi în România. Și a făcut-o în timp ce era primit la Buckingham Palace și era tratat ca un luptător pentru libertate de către președintele Carter. Cînd nu se lăfăia în trăsuri regale, Ceaușescu făcea bani din vinzarea de copii, dărîma sate, mincea imaginea României, dădea legi împotriva minorității maghiare, filtra cu OLP și oprea curentul și apa în spitale, omorînd în felul acesta sute de nou-născuți.

Nici unul din aceste lucruri nu l-a afectat marcantă valoare în pragmaticul occident. Se obișnuia, de altfel bine gândit politic, să-l ajutăm pe omul nostru din București. S-au făcut împrumuturi de bani, milioane de dolari, din care astăzi România nu are nici o centimă. „Între timp, credibila opoziție opera împotriva totalei lipse de încurajare din partea vestului și avea de luptat nu numai cu represia, ci și cu propriile sentimente de izolare și neputință”, afirmă Mihai Botez. „Cînd am fost interogată de securitate, m-au întrebat, vădit incurcați: „cum poți fi dumneata împotriva lui Ceaușescu de vreme ce Carter îl iubește?”

Sînt atîtea de făcut! De unde să începi?

Tot ce pot face este să vorbesc despre România în scrierile mele.

Tot ce pot face este să scriu în cărți, în presă despre o națiune sugrumată de izolare.

Tot ce pot face este să amintesc despre această izolare. Sărăcia și foamea sint ajutate de izolare, dînd clipă de clipă naștere la o izolare și mai mare. Intoleranță, ură, denaturarea istoriei, setea de putere — toate izvorăsc din izolare. Revoluția este cea care a stabilit valoarea umană a destinului românesc. Această valoare capătă noi valențe prin suferința de acum. Va fi reevaluată prin progresul ei în timpul convalescenței acestor boli cronice. Pentru că evoluție va fi! Există un tratament și el deja acționează. Este vorba de tinerețea română. Tot ce pot face este să încerc să explic lumii ce se petrece în România. Sper ca asta va ajuta. Măcar puțin...

Versiune în limba română de

MANUELA VASILIU

FUGARI LUI ENVER HODJA

Emigranții cazați în căminul muncitoresc de la marginea Bucureștiului știu bine ce se întimplă acasă. Nu este pline, nu este lapte, nu este unt. Sau, dacă găsești, două plăci costă exact cît un săpun, pe care plătești 100 leka, prețul unei zile de sudoare. Acasă e sărăcie și frică grozavă. Care le-a intrat în case, de care n-au putut să se scuture la graniță, au adus-o cu ei pe tălpile pantofilor.

I-au aruncat băiatul din tren

Este profesor de literatură. A scris în presa de opoziție. Nu vrea să-și fie publicat numele, se teme pentru soția și copiii din țară, dacă nu va reuși să plece mai departe? Dacă va fi nevoit să se întoarcă? O să-l hărțuiască, o să-l amenințe... Prin martie a avut patru interviuri la „Vocea Americii”, un prieten l-a anunțat că este urmărit, că l se pregătește ceva; pînă a făcut rost de viză falsă a stat mai mult ascuns. Un pașaport pentru Italia sau pentru Germania înseamnă 80 000 — 100 000 leka; pentru România, consilierul de la ambasadă a cerut 50 000 leka, nici mai mult, nici mai puțin. Salariul unui muncitor timp de un an.

Condamnat la 16 ani închisoare pentru tentativă de trecere a frontierei, Zyhdî Topi și-a înjumătățit pedeapsa trăgînd ca un cîine. După eliberare nu a mai pictat, și-a găsit cu chiu cu vai o slujbă de necalificat, iar tablourile le-a atîrnat numai pe pereții casei. Își amintește bine de Memet Isufi, căruia i-au aruncat de curînd băiatul din tren, au fost în aceeași puscărie. Își amintește de bătăile teribile, de morții crăpați cu lopata ca să încapă în groapă. De aceea dimineată cînd i-au scos la muncă și gardienii au tras asupra deținuților izbucind să ucidă și unul care mai avea doar zece zile pînă ar fi leșit. Apoi au raportat fără tresărire că ticăloșii reacționari încercaseră să evadeze.

Jetmira și Kastriat Lubanja au încercat prima oară să ajungă în Occident prin ianuarie. Prin noroi și zăpadă mîlășinoasă au mers 5—6 ore pe graniță, purtîndu-și în spate fetița înlemnită de frig. Au fost prinși în Ungaria, au făcut 15 zile puscărie cu negri, pakistanezi, români, de-a valma, emigranți de care toți voiau să se descotorosească. A doua oară i-au plătit 400 de dolari lui Iacob Goje din comuna Prilog, călăuză vestită, pe care l-au așteptat în locul stabilit o noapte întreagă, la capătul căreia au fost sălțați de aceeași poliție maghiară.

Jetmira este cunoscută în Albania, este actriță, aveau o casă frumoasă și destui bani. Dar Kastriat, cu unchiul fugit la Detroit unde a și devenit șeful comunității de emigranți, a tirat mereu după el un dosar pe cînte. În '68 el a săpat pămîntul în care au înmormîntat-o pe bunica. De frică n-au venit s-o petreacă pe ultimul drum decât trei rude, nici un prieten, căci era „mama unui criminal”, a unui trădător. Facultatea de medicină veterinară a întrerupt-o, trei ani l-au exilat în nord unde este cea mai neagră sărăcie, diploma și-a susținut-o tirziu și oricum niciodată nu l-au angajat decât ca tehnician.

Cînd s-au căsătorit, patria întreagă

Albanezii sînt la capătul răbdărilor, amenință cu greva foamei, dar știu că Italia nu a ezitat prea mult să-l trimită pe compatriotul lor înapoi fără a le mai permite să pună măcar piciorul pe cheul portului. Știu că Europa se zbirlește ca un arici cum aude despre fostul lagăr socialist, că tuturor emigranților li se vorbeste astăzi despre libertatea, despre multipartitismul și democrația țării lor, despre datoria patriotică de a reconstrui economia, de a reface societatea civilă... În timp ce ambasadorul Albaniei la București nici nu vrea să audă despre refugiații din strada Tudor Gociu, în timp ce Ramiz Alia este președinte comunist, în timp ce în Albania nu e prea bine să mergi noaptea pe stradă și din cînd în cînd o personalitate politică, un ziarist, un opozant moare împușcat, suferă un accident de mașină. Așa, ca din întîmplare.

OLTEA MUTULESCU

ținea doliu sever, murise Enver Hodja, nici acasă nu era permis să faci altceva decît să-l jalești; își amintesc petrecerea fără muzică, fără musafiri, risetele șoptite ale familiei.

„Miine vei muri”

Fostul președinte Enver Hodja a domnit 45 de ani și a construit un socialism de fier: nimeni nu avea voie să asculte cîntece occidentale (pentru Celentano intrai la puscărie sub acuzația de fascism), femeia care cuteza să-și vopsească unghiile, să-și rujeze buzele, să fumeze se trezea caricaturizată la gazeta de stradă, fulgerată de minia proletară și în cele din urmă fără serviciu, vecinul te raporta la miliție dacă dădea radioul prea tare, chiar în miezul zilei...

Ramiz Alia a preluat cirna țării după ce 35 de ani îi fusese colaborator de încredere trecutului președinte. În decembrie 1990 a apărut un partid de opoziție. În ianuarie 1991 — primul ziar democrat. Astăzi la Tirana s-a deschis chiar și o discotecă unde tinerii dansează pe muzica rivnită a capitalismului. Cu toate acestea sînt deja 300 000 de refugiați albanezi răspîndiți în cele patru colțuri ale lumii.

În România primul grup s-a adunat prin aprilie '91 cînd a fost cazat într-un cămin muncitoresc din apropierea Gării Progresul. La început au fost cam 40, care dormiseră pe unde au apucat, chiar și în stațiile de metrou, care sperau să ajungă cît mai curînd în Occident. După șapte luni au pierdut mare parte din iluzii și tot ce doresc este să li se explice clar situația lor.

Niciunul dintre cei 240 cîți se află acum în București nu a cerut azil politic aici. Niciunul nu vrea să se întoarcă în Albania, iar dacă nu sînt primiți în țările la care visează vor fugi, așa cum au făcut-o și alții, vor încerca pînă vor reuși. Au completat formulare, au stat de vorbă cu reprezentanții ONU al Institutului Comisariat pentru refugiați, unii dintre ei au povestit cum, în pofida oricărei perestroika, primeau telefoane de amenințare, bilețele care anunțau MIINE VEI MURI, cum înainte de alegeri le-a fost răpit copilul și eliberat după trei zile cu indicația ca familia să voteze partidul comunist... Comisia a selectat doar 12 cazuri care ar îndeplini condițiile de acordare a azilului politic. Geneva nu s-a pronunțat încă și cînd o va face, oricum nu va putea decât să propună statelor occidentale, nicidecum să le oblige la oferirea de viză pentru emigranți.

ELCOHEP

tratament fără egal

în combaterea bolilor hepato-biliare

Persoanele în fotografie fac parte din cei peste 6.000 de bolnavi care și-au redobândit sănătatea, apelând la medicina naturistă a medicilor Aristina și Ludovic Elthes. Iar aceasta, după ani de suferință, de tratament cu medicamente de sinteză și internări repetate în spitale. Extractul vegetal „Elcohep” (obținut prin cercetări îndelungate în laboratoare și clinici universitare, brevetat în 8 țări ale lumii) și-a dovedit valoarea curativă în proporție de:

- 90% la suferință în dischinezii biliare,
- 70% la suferință în hepatite cronice,
- 40% la suferință în hepatopatii grave (ciroză hepatică).

Dispariția simptomatologiei și revenirea probeilor de laborator la valori normale indică în mii de cazuri eficiența unui preparat lipsit de contra-indicații și efecte nedorite.

O veste bună

Prin înființarea Societății comerciale „Elcohep” S.R.L., persoanele care doresc o programare o pot obține la telefoanele 991/3 60 31 (între orele 9—21) și 991/3 62 98 (între orele 16—21), sau în scris la următoarea adresă: Oradea, str. Ady Endre 72, cod. 3700.

Publicați reclame de mare publicitate în „FLACĂRA”. Plătind o singură dată puteți fi citiți toată săptămîna! Telefon și fax — 17.48.91.

Inventatorul de dovleci

Mai vom glumi cu lucruri serioase. Titlul nostru circumscrie rezultatele unui demers laborios și nu anunță nimic hazliu. Oamenii pasivilor dominante, între care se numără și inginerul horticol Ion Roventă, își pot consacra ani mulți de viață unei singure idei, chiar dacă aceasta se cheamă ameliorarea dovleacului. În realitate, cum vom vedea îndată, este vorba de o înfăptuire științifică de referință, unicat mondial, dacă avem în vedere că încrucișarea de specii, aparținând unor genuri diferite, este în biologie un lucru rar, de cele mai multe ori imposibil. Deci atenție, biologi, atenție, grădinari!

Cercetările au debutat în urmă cu zece ani, cînd domnului Ion Roventă (ajutat de doi colaboratori: ing. Ion Rădulescu și biolog Domnica Roventă) i-a venit ideea de a obține un hibrid, încrucișînd speciile Cucurbita maxima (dovleacul turcesc) și Cucurbita pepo (dovleacul comun). Dar abia după un deceniu natura s-a lăsat învinsă, acceptînd rețeta științistului. Au văzut lumina zilei, în premieră mondială, doi hibridi cu următoarele caracteristici:

Dovlecelul moschat FLORICA 86-IR este rezultatul încrucișării sexuate dintre speciile Cucurbita moschata Duch și Lagenaria siceraria. Lungimea totală a fructului (cu o pulpă fără semințe) este de circa 49 cm, iar greutatea medie atinge 3 kilograme. Plantele se pot înălța pînă la 6—7 metri, conțin 3—4 fructe pe vrej și dau o producție de 180—240 tone la hectar, adică de 1,8—2,4 ori mai mare decît a hibridilor cunoscuți pînă acum.

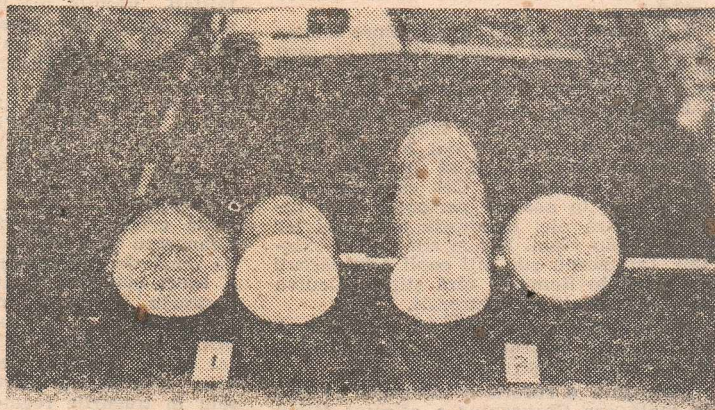
Cel de-al doilea hibrid, dovlecelul moschat CRISTINA 86-IR2, a rezultat prin încruci-

șarea speciei Cucurbita moschata Duch cu Lagenaria siceraria forma turbinata, banalul tiiv, bostanul folosit în zona de sud a țării pentru păstrarea apei. Fructul este de forma unei trompete, cu o lungime de 27—30 cm și un diametru de 6—8 cm. La o densitate de 20.000 plante la hectar se materializează o producție de 160—192 tone la hectar, adică de 1,6—1,9 ori mai mare decît a speciilor de bază.

În ambele cazuri, genitorii au transmis urmașului cele mai valoroase însușiri ale zestrei ereditare. Conținutul bogat în zahăr (13,2—14 la sută), aroma puternică, deosebit de plăcută, coaja subțire, numărul mic de semințe conferă fructului atributele unui pepene de toamnă tîrzie ce face deliciul oricărui gurmand rafinat. Pus la cup-tor, el se transformă, fără alte ingrediente, într-o veritabilă prăjitură. Se poate folosi, de asemenea, în preparate de patiserie, sau pentru siropuri, marmelade, dulceață, compot. Este nutritiv, sedativ, răcoritor, laxativ, diuretic, antihelmintic. Este deopotrivă și un excelent furaj. Cei ce l-au gustat, l-au apreciat ca pe un nou fruct de toamnă apărut în briul temperat al Terrei. Pentru această realizare, domnul Ion Roventă și colaboratorii au primit certificatul de inventator.

Cei doi hibridi vor îmbogăți, sîntem siguri, zestrea horticulturii naționale. Ei merită să fie cultivați pe suprafețe întinse încă din anul viitor. Mai multe amănunte, din partea autorului: Ion Roventă, București, str. Poștaşului nr. 4, bl. 10, sc. 3, et. 3, ap. 101, sect. 3 cod. 74 706, Telefon: 30 71 43.

LIVIU TIMBUS

Din nou despre

TRATAMENTUL inginerului Constantin COJOCARU

După 1 decembrie, domnul inginer Constantin Cojocaru își va relua demonstrațiile de bio-energoterapie. Este o informație pe care o aducem la cunoștința celor care ne scriu și ne telefonează mîncu din dorința de a beneficia de acest tratament sui-generis în care factorul terapeutic îl reprezintă energia cosmică.

Reamintim că inginerul Cojocaru, un mai vechi specialist în radiotelegraf, este, după ani de cercetări, și autorul unui tratament cu bioenergie, ce și-a demonstrat valoarea curativă în terapia durerii, dar și în ame-

liorarea semnificativă a cataractei (cu o vechime de un an). În tratamentele sale nu folosește nici medicația, nici căldura, electricitatea, plantele medicinale sau alt agent fizic, ci doar energia biocimpului, pe care o captează cu aparate de construcție originală. Demonstrațiile făcute la sediul „Flăcării”, prin mijlocirea unor bolnavi voluntari, sînt indeobște cunoscute.

Vom anunța în paginile revistei data și ora cînd demonstrațiile de „Cojoterapie” vor fi reluate.

Tandon
ROMANIA
S.R.L.

Distribuitoare autorizat pentru
România al firmelor

Tandon
COMPUTERS — SUA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane:

- TANDON COMPUTERS**
- MICROCALCULATOARE AT compatibile IBM-PC din grupa 80 286, 80 386, 80 486;
 - MONITORE alb-negru sau color VGA;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
 - IMPRIMANTE cu laser;
 - REȚELE de tip NOVELL.

GARANȚIE 1 AN.

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maximum 30 de zile de la transferul în cont al contravalorii comenzii

Societate mixtă româno-germană
ADRESA: Bd. Poligrafiei 3—5
sect. 1, hotel Turist, sala 4 și 5
telefon 17 09 60, 17 08 75
fax 17 10 39

și
AEG
OLYMPIA
GERMANIA

- AEG — OLYMPIA**
- MAȘINI DE SCRIS;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
 - aparate de FOTOCOPIAT;
 - TELEFAXURI;
 - MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hirtie și display;
 - aparate TELEFONICE;
 - CONSUMABILE diverse.

Pentru informarea dumneavoastră

Test de angajare în Occident

Ați putea face față unei riguroase testări în vederea eventualei dvs. angajări în Occident? „FLACARA” vă prezintă mai jos un asemenea model de psihotest, ale cărui rezultate sînt relevante pentru fiecare în parte în privința inteligenței și perspicacității celor supuși respectivei testări. Multe din testele-tip elaborate de specialiștii compartimentelor „personal” ai firmelor din Vest sînt fundamentate pe aceleași principii regăsite în alternativa pe care v-o propunem în continuare.

Pentru a vă putea forma o idee cit mai apropiată de realitate privind capacitatea dvs. proprie, vă sfătuim să urmați riguros in-

dicațiile următoare: testul individual se va desfășura pe parcursul a exact 30 de minute, într-o încăpăre ferită de perturbații sonore sau de eventuale alte surse de distragere a atenției. Subiectul (dumneavoastră așadar!) va trebui să fie în deplinătatea capacității sale fizice, mai precis perfect sănătos și odihnit. Este de preferat ca evaluarea testului să fie făcută de o altă persoană, total dezinteresată în privința rezultatelor. Ca ultimă precizare, trebuie amintit că nu e de așteptat să reușiți să abordați toate cele 32 de teme propuse de test.

„A dorim mult succes și prezență de spirit!”

1. Adăugați cifra următoare șirului de mai jos: 12 19 26 ...

2. Ce presupune termenul de „analiză”?
a) planificare
b) soluționare
c) concepție
d) desfășurare
e) detaliere

3. În ziar citiți următoarele indurii: „Consumul de vin în țară a crescut în ultimii trei ani cu mult peste cifra medie preconizată.” Se poate concluziona că datorită acestei creșteri va spori numărul de accidente rutiere?
a) da
b) nu

4. Care din variantele de mai jos nu redau prin anagramare numele unui animal?
a) NATUNOGAR
b) LICCOROD
c) BOLIVITA
d) CAMUS

5. Care cuvint nu se potrivește cu celelalte?
a) hering
b) somn
c) stridie
d) guppy
e) șalău

6. O afirmație nesigură este legată în primul rînd de:
a) echivoc
b) risc
c) ipoteze
d) paradox
e) accepțiune
f) nonsens

7. Adăugați cuvîntul — cheie intermediar, comun ambelor operațiuni:
credit debit

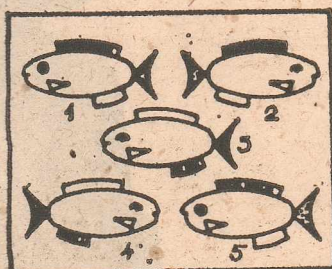
8. Intercalați între cele două substantive pe al treilea, care să le coreleze în sens logic pe celelalte:
frișcă linguriță

9. Străduindu-vă ca prin anagramare să obțineți un cuvint relativ uzual, veți constata că

lipsește o literă. Adăugați-o și formați cuvîntul corect: MEPROZASONA

10. Completați cifra care urmează în șirul respectiv: 7 8 10 14 22 ...

11. Indicați figura de mai jos care nu se potrivește cu celelalte patru:

12. Efectuați următoarele calcule și notați rezultatele:
 $64 \times 54 =$
 $546 \times 87 =$
 $65 \times 54 =$
 $-3 \times 4 + 12 : 1 \times 6 + 8 =$
 $2 + 8 + 4 - 8 + 6 - 6 + 8 - 4 =$

13. Aveți de catalogat 33 de documente-fișă ale unor clienți germani.

Sertarele în care urmează a fi depuse acestea sînt numerotate, păstrînd o rigoare a ordonării alfabetice, după cum urmează:

1 A, 2 Ba-Bj, 3 Bk-Bz, 4 C, 5 Da-Dm, 6 Dn-Dz, 7 E, 8 Fa-Fz, 9 Ga-Gm, 10 Gn-Gz, 11 Ha-Hj, 12 Hk-Hz, 13 I, 14 J, 15 Ka-Kh, 16 Kl-Kz, 17 La-Lm, 18 Lm-Lz, 19 Ma-Mf, 19 Mg-Mo, 20 Mp-Mz, 21 Na-Nh, 22 Ni-Nz, 23 O, 24 Pa-Pz, 25 Q/Ra-Re, 26 Rf-Rz, 27 S, 28 Sch, 29 St, 30 T, 31 U/V, 32 W, 33 X/Y/Z.

Scrieți numerele corespunzătoare numerelor de mai jos într-un șir caracteristic:

Scharrer, Rimanski, Quack, Zumpe, Alfert, Myslowitz, Kempowski, Xantos, Kiefert, Bixel, Schtraatmann, Rzewolski, Sa-

schowski, Möppert, Lüttenklein, Giersdorf, Weiss, Rietmann, Zapletal, Niesskerg, Baumann, Meffertz, Dmitrievici, Fissel, Strahlmann, Laatz, Essmann, Ishtar.

14. Care sînt numerele care desemnează sertarele goale de la tema 13?

15. Adăugați următoarea grupare de litere care urmează în înșiruirea logică de mai jos: ABDE CDFG EFHI GHJK ...

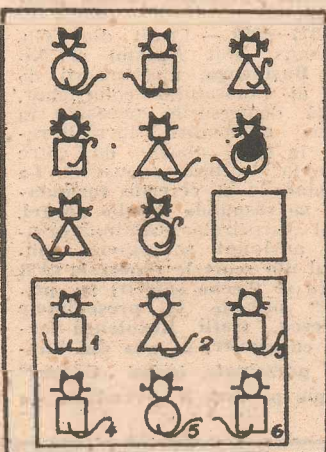
16. Subliniați cuvîntul care nu se potrivește cu celelalte:

CHIST, SEF, SLAB, VERTIJ, MIOP, ARIE

17. Descoperiți cuvîntul care după anagramare nu conduce la obținerea denumirii unei (unor) insule:

LAAMT
LIVEMAN
TRACE
NAHAVA

18. Înșcrieți în pătratul gol din imagine numărul pisicii potrivite.

19. Notați în paranteză cifrele corespunzătoare:
HOLSTEIN (67058942)
LOHN (0762)

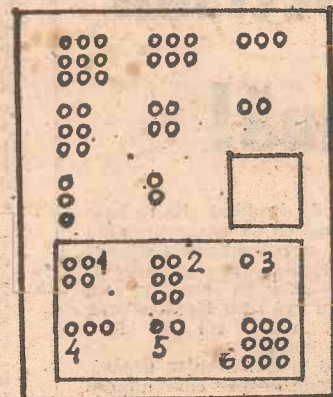
LOSE (0759)
SEI (?)

20. Piinea are în comun cu vinul la fel cit grinele cu

21. Alegeți continuarea corectă pentru propoziția:
„După ce ai suferit un infarct, este aproape imposibil a) să trăiești astfel pe mai departe b) să mori c) să fii externat din spital d) să devii astronaut.

22. Completați litera care lipsește:
BE . PZ

23. Căutați între grupurile numerotate mai jos pe acela care se potrivește cu cel lipsă și înșcrieți cifra corespunzătoare în casetă.

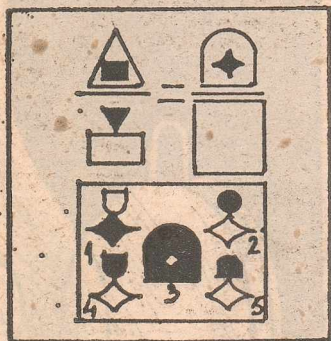
24. Găsiți una din terminațiile comune celor trei grupări — prefix care să conducă la constituirea a trei cuvinte distincte:
OPR— , IZB— , PRIV—

25. Completați numărul lipsă:
84 81 88
14 12
18 9
... 11

26. Găsiți cuvîntul intermediar — sinonim comun celor două:

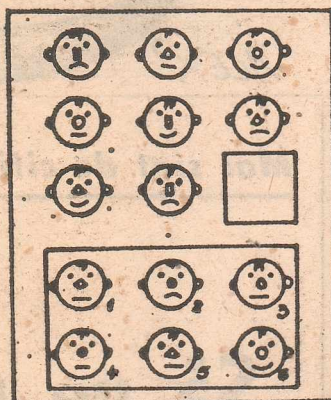
FIERE CAP

27. Care din cele cinci figuri numerotate se potrivește în casetă?

28. Ați comandat o călătorie în Europa (deplasare combinată vapor/avion/tren/autobuz), pe un itinerariu de 8660 de km. Vi se comunică faptul că 10% din distanță o veți parcurge cu vaporul, 50% cu avionul și 30% cu trenul. Cîți kilometri veți parcurge cu autobuzul?

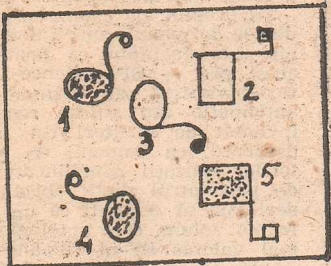
29. Priviți cu atenție figurile numerotate mai jos și înșcrieți în caseta goală numărul figurii lipsă.

30. Care din verbele de mai jos, nu cadrează logic cu celelalte?

a) a alerga b) a ingenunchia
c) a te ghemui d) a te așeza
e) a te lungi

31. Desemnați figura numerotată care nu se potrivește cu celelalte.

32. Adăugați litera care lipsește din șirul următor:

A 4 J 2 O 1

Soluția testului

Fiecare temă rezolvată corect și confruntată cu răspunsurile înșiruite mai jos primește un punct. Suma punctelor rezultată după efectuarea testului vă oferă posibilitatea de a vă aprecia într-un chip realment obiectiv coeficientul de inteligență recunoscut de standardele internaționale (cunoscutul IQ).

Răspunsuri: 1) 33 (se obține prin adăugarea succesivă a rației 7) ● 2) e) ● 3) b) ● 4) este d) — MUSCA; restul sînt: ORANGUTAN, CROCOTIL, BIVOLITĂ ● 5) c), căci stridia nu este pește ● 6) c) ● 7) dobîndă ● 8) prăjitură ● 9) Z, iar cuvîntul este: MEZZOSOPRANA ● 10) 38; se adună valoarea care se dublează succesiv (7+1=8, 8+2=10, 10+4=14, 14+8=22, 22+16=38) ● 11) 2 ● 12) 3456; 47502; 3510; 68; 10 — dacă rezolvați corect toate cele cinci exerciții, notați cinci puncte cîștigate! ● 13) 28; 26; 25; 33; 1; 20; 15; 33; lipsă ordine; 2; 28; 26; 27; 19; 18; 9; 32; 26; 33; 22; 2; 19; 5; 8; 29; 17; 7; 13; (Kiefert nu se poate ordona din lipsă de precizări — Ki-Kj lipsind. Pentru fiecare număr corect primiți o zecime de punct; pentru întreaga înșiruire corectă, punctul întreg!) ● 14) 3; 4; 6; 10; 11; 12; 14; 16; 21; 23; 24; 30; 31; pentru fiecare număr înșiruit corect primiți larăși o zecime de punct. Pentru corectitudinea globală a răspunsurilor la temele 13) — 14) primiți 5 puncte! ● 15) IJLM — se respectă înșiruirea în ordine alfabetică a grupurilor de două litere AB, CD, EF, GH și IJ, respectiv DE, FG, HI, JK și LM ● 16) Singurul

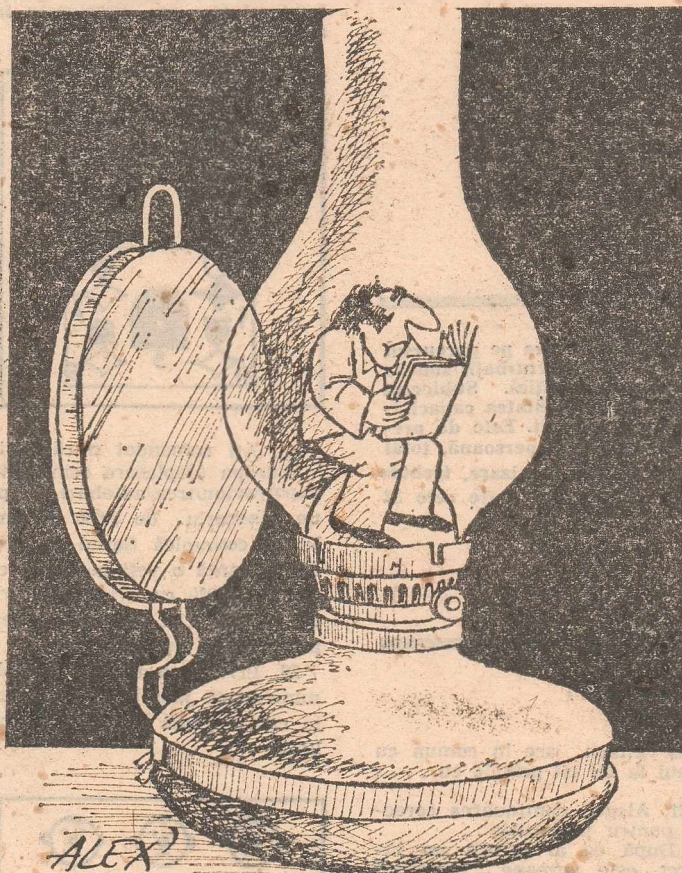
cuvint cu terminație de două litere neconsecutive este ARIE ● 17) HAVANA, nu este insulă față de MALTA, MALVINE, CRETA ● 18) 4 ● 19) 594 — literele au o codificare anterioară, primind numere ca simbol, astfel că S=5, E=9, I=4 ● 20) strugurii ● 21) d) ● 22) Lipsește J; între B și E sînt 2 litere, între E și J sînt 4, între J și P sînt 6 și între P și Z, 8 ● 23) 3 ● 24) ex: ELISTE (OPRELISTE, IZBELISTE, PRIVELISTE) ● 25) Numărul lipsă este 16; vă lăsam, totuși, plăcerea să aflați cum a rezultat! ● 26) BILA — cuvint sinonim și cu FIERE și cu CAP ● 27) 4 ● 28) 10% — deci 866 km. ● 29) 4 ● 30) a) ● 31) 4 ● 32) Litera lipsă este S; între A și J sînt 8 litere (8:2=4) — între J și O sînt 4 litere (4:2=2) — între O și S sînt 2 litere (2:2=1)

TABEL MEDIU DE VALORI

Puncte	IQ
8	90
9	95
10	100
11	105
12	110
13	115
14	120
15	125
16	130
17	135
18	140
19	145
20	150
21	155

Notă: Punctajul teoretic maxim este de 40 de puncte — ați fi aproape de geniu! Pentru angajare puteți spera la un IQ de peste 110. Vă mai tentează emigrarea?

Documentare și prezentare CRISTIAN PAVEL ■

Mai sînt de citit mii de cărți

Să ne plictisim împreună!

Un critic literar nu este deloc de invidiat. El trebuie să citească zeci de cărți plictisitoare ca să descopere una cit de cit interesantă, pe care să o recomande publicului. Tocmai de aceea apelez la înțelegerea dv., stimată cititor, și vă rog ca măcar din cînd în cînd să vă plictisiți împreună cu mine. Să nu mă mai lăsați singur în deșertul literaturii mediocre, unde mi se face groază, mai ales noaptea. Să mă însoțiți.

Vă propun, de exemplu, să citiți și dv. o carte groasă, de 520 de pagini, aparținînd unui gen despre care nimeni nu și-ar închipui că poate să plictisească. De altfel, acest gen — SF (science-fiction sau literatură științifico-fantastică sau ficțiune științifică sau literatură de anticipație sau știință romanțată etc.), anume a fost inventat de scriitori (în complicitate, iar uneori în dezacord, cu oamenii de știință), pentru a oferi cititorilor senzații nemaiîncercate, transportîndu-i dincolo de perimetrul vieții obișnuite. Cu altfel mai mare este deziluzia să constăți că un volum de SF — și nu orice fel de volum, ci o antologie, cuprinzînd tot ce a produs mai valoros SF-ul românesc în ultimele două decenii — are efectul unui somnifer, în sensul că la început nu are nici un efect, iar în cele din urmă te adoarme.

Antologia — cu un titlu filosofico-poetic: **Timput este umbra noastră** — cuprinde texte semnate de 27 de autori. Alcătuitorul ei, Cornel Robu, a scris cu generozitate și răbdare, cite o prezentare biobibliografică și critică pentru fiecare autor în parte, dar pînă la urmă chiar și aceste prezentări, mult prea indulgente, devin anoste și inutile. Ca să fie prezentat, un autor trebuie să existe.

Pentru a da o oarecare greutate volumului, în cuprinsul său au fost introduse și textele a doi scriitori importanți — Mircea Eliade și Mircea Horia Simionescu —, dar ele nu sînt nici pe departe științifico-fantastice. Autorii prezenți cu literatură științifico-fantastică propriu-zisă sînt, cu foarte puține excepții (Ovid S. Crohmălniceanu și, poate, Voicu Bugariu), neinteresanți. Predomină un stil lirico-filosofic, iar cînd se imprumută sobrietatea limbajului științific se ajunge la o manieră de exprimare impersonală, neemoțională, asemănătoare cu aceea a „instrucțiunilor de folosire” anexate la aparatele electrocasnice. Idelle „științifice” sînt fie răsuflete, fie sofisticate și lipsite de acel patos al imaginației cu care ne-au obișnuit clasicii genului. Autori din generații diferite, de la Vladimir Colin la Ovidiu Bufnilă și de la Adrian Rogoz la Dorin Davideanu, se chinuie — și nu reușesc — să imagineze ceva pasionant.

Autorii de SF din România — unii dintre ei nimeni nu contestă, oameni inteligenți și cultivați — sînt fără îndoială marea de atmosferă nefavorabilă de care a avut parte viața culturală din România în timpul dictaturii. Nimeni nu-și poate aroga dreptul să-i facă răspunzători de această stare de lucruri. Dar ne îndăluim să le reproșăm că se supraestimează și că au psihologia unor sectanți care se susțin cu fanatism unii pe alții.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Timput este umbra noastră. Science-fiction românesc din ultimele două decenii. Antologie comentată de Cornel Robu. Cluj, Editura Dacia, 1991.

CRONICA SENZAȚIONALĂ

A fost răpit „Copilul” lui Brâncuși!

● 1906 — Constantin Brâncuși toarnă la Paris — turnătoria Valsuani — remarcabilă sa operă în bronz intitulată „Copilul”, al cărei proprietar avea să devină studentul Victor N. Popp, cel care mai târziu a reușit să pună bazele celei mai importante colecții a operelor lui Brâncuși din România.

● Fără a putea preciza cu exactitate data, Alexis Popp, fiul fostului proprietar, își amintește faptul că în timpul unei mutări a încredințat vremelnic unele lucrări ale lui Brâncuși scriitorului Corneliu Moldoveanu, care a dispus executarea clandestină a copiei lucrării originale „Copilul”, precum și a încă unei copii similare după una din lucrările „Cap de copil”. Comparînd finețea originalului turnat prin procedeul „cire perdue”, în afară de faptul că numele de pe sigiliul atelierului Valsuani este invizibil, baza exemplarului — copie a „Copilului” — are la un moment dat, într-un punct, o grosime de 2 cm, în timp ce muchia lucrării autentice abia măsoară cîțiva milimetri. Respectiva diferență nu diminuează prea mult valoarea respectivei copii.

● 1943 — medicul Gheorghe Bușulenga, mare iubitor de artă și pasionat colecționar de valori autentice, achiziționează de la magazinul de antichități și tablouri I. Levi, din București, respectiva copie corectă a bronzului din fosta colecție Popp (actualmente aflată în patrimoniul Muzeului de artă „George Oprescu” al Academiei).

● 1974 — la data de 28 decembrie, dr. Gheorghe Bușulenga înregistrează lucrarea la Patrimoniul Național.

● 1977, 4 martie — în urma devastatorului seism, imobilul în care se afla locuința dr. Bușulenga se prăbușește. Printre ruine, dincolo de cordoanele constituite ad-hoc de miliție și securitate, ruinele apropiate ale regretatului colecționar regăsesc copia în bronz a „Copilului”. Ofițerul răspunzător din „zonă” dispune ridicarea lucrării și transferarea ei la cîrca de miliție apropiată, pentru „clarificări”.

● 1977-1989 — Frații dlui Gh. Bușulenga, dlul Apostol și Niculae Bușulenga, moștenitorii de drept ai răposatului colecționar, inițiază demersurile necesare în vederea recuperării lucrării reținute în mod abuziv de către „vigilenta” miliție coasistă. La întîmpinările și cererile formulate nu se răspunde în nici un fel. Lanțul „surprizelor” continuă printr-un amănunt senzațional: într-unul din scurtele reportaje TVR în care se făceau referiri la „primiri” oficiale la președintele Ceaușescu, frații Bușulenga surprind cu uimire, în una din imaginile prezentate, însuși „Copilul” — copie pe care îl revendicau de

atita vreme! În fotografiile reproduse a doua zi de ziare, în locul lucrării văzute cu proprii ochi, apare (simplu de explicat) o... bandă florală. Seria memoriilor și cererilor continuă, fără ca semnatarii acestora să primească vreun semn. Toate eforturile, ajunse la limita disperării, par zadarnice.

● 1989, decembrie — valul revoluționarilor ajunge pînă în catacombele depozit ale proaspăt-afusei Gospodării de Partid, aflate sub fostul sediu al C.C. al P.C.R.

O operatoare inspirată reușește să immortalizeze pe bandă video nemurimile valori „subtilizate” cu grație: vreme de decenii prin grija zelosilor aparținîndi. Printre obiectele filmate are surpriza de a regăsi și „Copilul” lui Brâncuși, pe care se afla lipită o etichetă cu următorul înscris: „Fam. Bușulenga”. Respectiva casetă ajunge în posesia cîmnaței răposatului dr. Gh. Bușulenga, dna Zoe Dumitrescu Bușulenga. La scurtă vreme, caseta-probă dispăre în chip misterios din secretariatul vicepreședintelor Academiei, dna Zoe Dumitrescu Bușulenga și dl Alexandru Birlădeanu.

● 1990, 18 ianuarie — C.F.S.N. emite decretul-lege nr. 30/1990, prin care se stipulează că întreg patrimoniul regăsit în depozi-

tele gospodăriilor de partid ini în proprietatea statului. Muzeu Național de Artă este invitat preia operele de valoare, opere printre care se numără, evident, „Copilul” lui Constantin Brâncuși. Prin protocoalele nr. 493/1.03.19 și 318/25.10.1990, copiile după „Copilul” și „Cap de copil” trec de la depozitul Galeriei Naționale, sector 1, București.

● 1991, 3 mai — în urma prebelor administrate, indubitabil d veditoare, Notariatul de Stat sectorului 6 le eliberează dnil Apostol și Niculae Bușulenga certificate de moștenitori legali lucrării „Copilul”, copie ce aparținut dlui Gheorghe Bușulenga.

● 1991, 16 mai — cei doi moștenitori legali înaintează conducătorii Muzeului Național de Artă memoriu (înregistrat la nr. 12/1991) prin care solicită, în prag exasperării, recuperarea lucrării.

● 1991, data la care se redactează rîndurile de față — conducerea Muzeului Național de Artă se găsește într-o situație fâlesire. Afîindu-se sub incidență directă a cetosului decret-lege nr. 30/1990, nedefalcăt riguros și

prevederi globale nepermise, „Copilul” nu poate reveni „tutorilor de drept, fiind... „proprietate de stat”. Este limpede că direcțiunea Muzeului, chiar și în fața probei lor incontestabile prezentate de petenți, nu poate depăși perimetrul acestei legi strîmbe. Zădărnicia luptei (surde? oarbe?) îl face pe moștenitorii aproar inabordabili. Pare-se că cei aproape 15 ani de zbucium le sînt suficienți. Singurul licăr de speranță ar fi legat de Comisia parlamentară pentru cercetarea abuzurilor și petenții. O anchetă riguroasă a acestora ar putea în dreptă — printr-o necesară derogare de la lege — această perpetuă nedreptate.

CRISTIAN PAVEL ■

NOVA MUSICA

PRIMUL FESTIVAL DE MUZICĂ FRANCEZĂ
CONTEMPORANĂ LA BUCUREȘTI

Cele patru zile de muzică franceză contemporană — un eveniment, pe care nu-l putem denumi doar muzical, căci depășește declarat granițele sonorului pur.

Proiecțiile dincolo de sunet fuseseră deja anticipate prin „AVANTSON...” pentru NOVA MUSICA instalat de Wanda Mihuleac. Ele au continuat la Institutul Francez cu o „video-cine-muzică”: video-muzicalul lui Jean-Paul Fargier „Saxiste” și filmul lui Alain Fleischer „Portrait sur le périphérique”.

Nova Musica și directorul ei — celebrul saxofonist Daniel Kientzy, autodefini ca „incarnare singulară a unei sinteze cercetare — expresie muzicală...” în spiritul unei avangarde fără concesii — au alcătuit programul festivalului orga-

nizînd „un voiaj în inima creativă a muzicii franceze”.

Vechi prieten al muzicii românești contemporane în care crede și pe care o propagă cu dăruire, Daniel Kientzy e un muzician extraordinar, minuiind cu abilitate orice tip de saxofon — posibil, ba chiar și două dintr-o dată, dacă e nevoie, un talentat actor, inspirat în improvizatii și un organizator în stare să-și aleagă colaboratorii pe măsură. Iată astfel inegalabilul „Comité des Fêtes” în care apar alături de cunoscutul saxofonist, György Kurtág, Frank Royon le Mée și Sergé de Laubier, formînd un grup muzical original care ne-a delectat cu o seară de improvizatii scipitoare prin virtuozitate tehnică, imaginație și umor de cea mai bună calitate.

Singura întrebare vizavi de sea-

ra inspiratului Comité des Fêtes este doar în ce măsură trimiterele spre teatrul muzical, spre spectacol, nu sînt un simplu colac de salvare de la monotonia unor structuri muzicale totuși previzibile.

Cele două seri de muzică simfonică sub bagheta lui Ludovic Bacș și a lui Cornel Dumbrăveanu, împreună cu Orchestra Națională Radio, Orchestra de cameră și corul Radioteleviziunii Române, avîndu-l ca solist pe întotdeauna strălucitorul Daniel Kientzy, au impus o înaltă calitate a interpretării unor partituri esecrabile dar, prea puțin incitante în ciuda unor semănături prestigioase (ca de ex. I. Xenakis, B. Cavanna sau I. Malec).

Semnificativ concertul Xenakis și participarea lui M. Lăcraru,

Mandatar de cinematografe?

După Revoluție, cinematografele în toată țara au trecut, prin protocol, de la primăria la Direcția etelei Cinematografice și Difuzării Filmelor (pe scurt D.D.F.). În acest fel s-a realizat, în loc de privatizare, o supercentralizare „originală”, adică un fel de **parodie a privatizării**. Nu există, măcar în variantele de dinainte de Revoluție, nici o relativă independență a cinematografelor, deci a inițiativei bere, cu toate că pentru a se desprinde rețelistii au făcut două reve și zeci de memorii care au avut ecou la guvern precum ar fi avut la Dulea! Totul e sub control birocratic al D.D.F., parte componentă din C.N.C. (Centrul Național al Cinematografiei), care aici el nu știe în ce ape se scaldă: independent sau dependent de guvern?! Întreprinderile cinematografice județene sunt, prin urmare, subadministrații ale D.D.F. „Ei zic — imi relatează recent un rețelist — că ne-au dat mină liberă, în realitate cinematografia a devenit un frust arhicentralizat. Ei orbesc de independență. Dar independența înseamnă **negociere**. Posibilitatea de negociere cine ne-o asigură? Eu nu pot alege ce film să difuzez, numărul de copii etc. în ciuda faptului că, chipurile, ne-am democratizat!”

Și rețelistul meu, persoană înemnată, nu dau nume ca să nu-l pierd de misteriu, adaugă revoltat: „Relațiile noastre cu D.D.F.-ul

sunt contractuale, atunci de ce Întreprinderea Cinematografică trebuie să fie subordonată furnizorului?” „De ce?”, accentuez eu curios. „Pentru că se continuă vechea practică a difuzării, adică imi dau un film străin — bun numai cu condiția să difuzez și filme românești! Asta înseamnă independență, privatizare, inițiativă liberă sau e bătaie de joc!? Eu pot să optez pentru un anumit film și pentru un anumit număr de copii, dar D.D.F.-ul imi dă ce vrea și cit oate și mă obligă să difuzez și filme românești vechi, proaste, pe care nu le vede nimeni, forțându-mi astfel mina să m-apuc poteste din nou, ca mai ieri, să raporteze fals! Sint filme românești, cum ar fi **Rămânerea sau A unprezecea poruncă** și care, efectiv, rulează cu sălile goale! Și cu ce să raportez? Și de unde? De la filmul străin? Nu zău!? Să-mi fur singur căciula!? Înainte eram obligat, că exista indicativul de încasări la filmul românesc, dar azi de ce să mai fiu obligat?! Să facă regizorii noștri filme bune, cum a făcut cascadorul Florin Codre **Sobolanii roșii** și atunci eu am să mă bat să le difuzez! Dar dacă sint obligat să difuzez prostii, pierd. Pierd și eu, pierde și cinematografia!”

Difuzarea, la noi, s-a făcut și se face empiric. Atât timp cit va mai exista un „plan centralizat”, cinematografia va pierde în continuare sau va fi ce a fost: o rețea

a hoției și a „minciunii în fals”. „Nu credeți, il mai întreb eu pe interlocutorul meu, că soluția urgentă ar fi o **rețea de difuzare particulară**?” „Evident, fără așa ceva se va ajunge la faliment! Vrem să fim o țară privatizată. Atunci cum se explică faptul că numai D.D.F.-ul are monopolul difuzării filmelor? Ar trebui să se creeze o rețea de mandatar de cinematografe. S-ar schimba fața cinematografelor și ar dispărea hoția! Altfel e jale! Trebuie schimbate structurile, **sistemul de relații** și să ni se dea mină liberă, ca eu, de pildă, să pot angaja numai oamenii necesari. Azi domină **birocrația**. Sint numeroase posturi fantomă în toată cinematografia. O armată de funcționari care n-are ce căuta. E birocrație mai multă ca înainte! Anomaliile funcționarești! Iar organizările sint tot alea vechi! Cu diferența că administrația este azi alcătuită din regizori. Cine o să mai facă filme? Poate contabilii!”

M-am despărțit de rețelistul meu cu un gust amar. Him! cu cascadorii mai treacă meargă, uite că **Sobolanii roșii** a rupt gura tirgului!, dar dacă vor ajunge contabilii să facă filme, căci la asta pare să ducă evoluția cinematografiei, înseamnă că scenariul aparține tot diabolicului Dulea, care visa, încă de cind lucra la Brașov, să facă din cinematografia românească un model de ceea ce am putea numi **caricatura „centralismului democratic”**! Adică să-i transforme și pe regizori în funcționari! Și a reușit. Dovadă că nici n-a venit bine Revoluția și i-au și luat locul! Să nu se răcească! Băieți buni, regizoriiăștia, țin de cind bate viscolul prin iarna cinematografiei!

GRID MODORCEA ■

Instantanee cu laureați ai Festivalului național de teatru I. L. Caragiale

VALERIA SECIU

premiul Lucia Sturdza
Bulandra pentru interpretare feminină

— Ați avut indoieli în legătură cu rolul din „Regăsire”?

Valeria Seciu — Întotdeauna am indoieli. As putea face din rolurile mele o hartă a indoielilor.

— Cine e prima persoană pe care ați anunțat-o că ați primit premiul?

V.S. — Băiatul meu, Alexandru. I-am scris. Are o bursă în Anglia și nu am putut să vorbesc cu el la telefon. Avem însă înțelegerea să mă sune mine.

Reamintesc scena intrării Valeriei Seciu din „Regăsire”, Coboară o scară într-o rochie vaporosă, albă. Coboară treaptă după treaptă și privește sala fără să producă acel lucru greu de explicat: spectatori totuși deodată în stăpînirea ei. A actorilor?!

VICTOR REBENGIUC

premiul Costache A-
ristia pentru inter-
pretare masculină

— V-a fost teamă de actorii tineri?

— Victor Rebengiuc. — Întotdeauna ne este teamă de cei tineri.

— Mai păstrați ceva din pasiunea dumneavoastră, de acum un an, pentru politică?

V.R. — Nu, după ce am văzut astăzi ședința Constituantei mi-a trecut orice chef de politică. (Se referă la ședința de joi, 21 noiembrie, cind urmașii lui Rică Venturiano au aprobat Constituția).

— Nu credeți că este o manevră pentru a-i îndepărta pe oameni de politică și pentru a rămîne foștii activiști între ei?

— V.R. — Dacă e o manevră, eu mine le-a reușit.

HORAȚIU MĂLĂELE

premiul UNITER pen-
tru originalitate în
creația teatrală

Schimb câteva vorbe cu Horațiu Mălăele. Imediat după decernarea premiilor. S-ar putea să nu știți că este căsătorit de opt ani cu o ciberneticiană, că are doi băieți (Bogdan și Cristian) și în foarte în serios viața de familie. Conduce revista „Satirul”, care apare din cind în cind. A terminat un film cu Blaier și lucrează un altul cu Loteanu. Premiul l-a luat pentru cele două roluri principale din spectacolele de mare succes: „Minicinosul” și „Sinucigașul”.

— Sinteti într-o formă foarte bună!

Horațiu Mălăele — Nu mă consider mai bun sau mai slab decit de obicei. Am avut fluctuații dar nu din pri-cina mea. A fost o perioadă în care am fost să păsă și suspendat din viața culturală din motive lesne de inteles într-un sistem anapoda. Asta nu înseamnă că atunci jucam mai prost. Acum se face mare vîlvă în jurul acestor două spectacole, ceea ce cred că este bine.

AURELIA BORIGA ■

Pe piața liberă, „Scînteia” costă 50\$!

Oscilația cu amplitudini remarcabile a prețurilor, în general, a avut ca și prețul cărților, care, dină de curind, evolua într-o „bară” destul de previzibilă. S-a tîrîș cote destul de ciudate. S-a ormat o nouă (și subțire) „pătură” socială care se ocupă, mai nou, de afaceri cu cărți: buchiniști, anticari, „vinzători amatori” — nimeriți accidental în virtutea tirgurilor de cărți. La ieșirea din metrou la Piața Romană, într-o seară ploioasă, Gelica lui Părvan este eștină: doar 800 de lei, un **Mic lectionar enciclopedic** se ridică la 2500 de lei, iar **Dictionarul englez-român**, în patru volume, costă șase mii de lei. În rest, la licitație „oficială” — prin rubrică de anunțuri, cartea politică are ceva mai mulți sorți de izbîndă: **Moartea lui președinte** la oferte variind între 30/bucata și 3500 de lei; cu puțin recurs la coarda patriotică și evocare istorică. **Notițele zilnice din război ale Mareșalului Averescu** la 100 de dolari, sau **Privatizarea** (pentru începători, pesemne, probabil revizuită și adăugită de domnul Petre Roman, ediție post-septembrie a.c.!) la 400 de lei.

În rest, se mai vinde **Istoria României** a lui Vlad Georgescu („nu ne vindem istoria!”) la 25 de dolari. O întrebare care ne-a frîmîntat mai mult decit celelalte: la cit a mai ajuns **Istoria literaturii române**, a lui George Călinescu: de la aproximativ cincizeci de dolari, cit era acum un an, la 80—100 de dolari în prezent. Ba, cu „ambalajul original sigilat al primei ediții”, la chiar patru sute de verzi foșnitori. Dovadă că G. Călinescu avea un creier mai repede convertibil în dolari pe piața lumii, decit moneda românească la ora actuală! **Istoria literaturii române** a lui Murărescu o concurează pe a „divinului” cu o cotă mai slabă: 35 de dolari. Cit o să coste, atunci, „integrala” Manolescu? Se vind, surprinzător poate, și almanahuri: „Cinema”, „Flacăra” și „Săptămîna”, numere vechi, la cit credeți? — la prețul lor oficial de atunci inseris și pe carte: 25 de lei. Faust a lui Goethe, o ediție din ’65, în limba originalului, firește germana, atinge suma de 100 de mărci vest-germane. Dintre mult circulatele cărți de divertisment, „Regii blestemați” — la prețul de

1 000 de lei (instabilă foarte cota lui Druon!), pe cind „Pe aripile vîntului” are cota de 150 de dolari, „Cronica de familie” a lui P. Dumitriu — 100 mărci-vest. Pînă și „Viața Mariei Tănase” se iluminează (pardon, se insinuează) în top, cu 10 dolari! Și **Armele lui Krupp** valorează ceva: 100 de mărci! O altă „Istorie a literaturii române” bine vandabilă (de acum, pentru patima bibliofililor, credem noi), cea din 1921, a lui Ghe. Adamescu, la oferta de 300 de dolari. Preț negociabil. Trecînd la pictură, „Impropriează peisajul” Art in the Modern World, volumul trei, editat la Chicago, 1940, la șaptezeci și cinci de dolari. Un album Gova, cu reproduceri pe hîrtie românească, nu se ridică decit la 300 de lei.

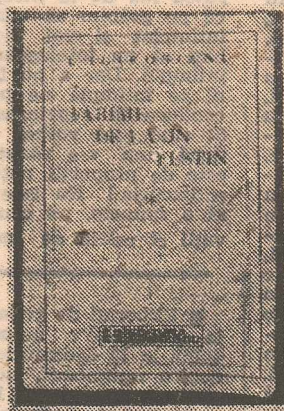
● Înă în toată această panoramă peștrită apare și o publicație cu un nume surprinzător de familiar nouă, uitat un timp, ce-i drept, dar cu un parfum pătrunzător și voluntar: pe care nu ne așteptam s-o întîlnim aici: care a ureat vertiginos în top, ascensiune nu lipsită de tîle: „Scînteia” din 30 decembrie 1947, cu actul de abdicare semnat de Regele Mihai I. 50 de dolari! Și, probabil, pînă la alegeri va mai urca!

Pentru conformitate,

MIHAIL GALĂȚANU ■

P.S.: Tot talciocul din Colentina rămîne cea mai bună „piață” de cărți!

Fărîme de la un festin

Recentul volum „**Fărîme de la un festin**” (Editura Eminescu, 1991) al omului de cultură și iscusitului diplomat Iosif Igiroșianu împlinește fericit ipostaza memorialistului cu cea a naratorului de talent.

Datorită unor „norocoase îmbinări de hazarduri generos relevante” autorul a cunoscut de-a lungul timpului oameni și fapte semnificative pentru istoria zbuciumată a primei jumătăți a secolului nostru; dintre acestea sint

prezente în paginile volumului personalitățile lui Joseph Beck, Elena Văcărescu, Nicolae Titulescu, Pourtales, Europa romantică la răsruici de destine și chiar cîteva interesante momente din propria-i viață.

Prin evocările și destăinuirile răspindite cu o spontaneitate delirant neîngrădită, I. Igiroșianu confirmă moto-ul cărții cum că viața reprezintă un festin și, ca atare, merită a fi trăită. (Mircea Dufu).

V. Mocloc și a Ancăi Vartolomei alături de omni-prezentul Serge de Laubier.

O zi specială — Antologia G.R.M. (celebrul centru al muzicii electronice, asistată de computer) — o adevărată demonstrație de virtuozitate a unui profesionalism fără cusur și a celei mai avansate tehnici de producere și prelucrare a sunetului (un loc aparte C. Zănesi: „Profil-desir”) — dar și o criză de sens, o prea mare saturație a gratuității sonore.

Primul Festival al Muzicii Contemporane Franceze — un eveniment posibil grație acelei politici inteligente care susține rolul de mare putere culturală recunoscut Franței. Aceasta înseamnă sprijinirea oficială a tot ceea ce este valoare spirituală franceză sau filo franceză, lucru care nu se face numai cu gesturi și vorbe frumoase ci și cu o susținere financiară efectivă și consecventă.

Iată o idee inteligentă pe care în auda „francofiliei” noastre mai mult sau mai puțin declarate, nu reușim să ne-o însușim: sesizarea beneficiului politic imens pe care-l pot aduce valorile culturale ale unei națiuni. Ar putea fi una dintre concluziile acestui Festival muzical pe care le-am putea oferi celor ce decid acum viitorul țării.

MAIA CIOBANU ■

Mai mulți cititori ne-au cerut informații în legătură cu un joc la modă în acest moment — RULETA MONDIALĂ. Ne-am interesat pentru ei și simțim în măsură să le furnizăm câteva date care par să fie extrem de tentante pentru oricine se hazardează să-l joace. Tuturor

acestora le dorim noroc. Dar, mai înainte de a intra în horă, vom consulta pentru ei un matematician care le va spune în numărul următor, ce șanse de câștig au.

Ruleta mondială

Cum se câștigă 30 000 de dolari americani în numai 5 săptămâni

Informații speciale

Toată lumea visează la un succes financiar, dar cine este în stare să-și atingă scopul? Probabil că majoritatea nu au succes pentru că nu știu cum să procedeze. Cu ajutorul acestei scrisori, fiecare se poate hotărî rapid, primind instrucțiuni exclusive pentru a se îmbogăți în cel mai scurt timp. „Exclusive” înseamnă că le veți primi în exclusivitate numai de la noi.

RULETA MONDIALĂ este un JOC DE BANI (nu de noroc). El funcționează rapid și secret în întreaga lume, oriunde există un oficiu poștal.

— Studiați cu atenție această scrisoare. Cititi-o cu un ochi critic, faceți calcule. Apreciați dumneavoastră înșivă marea șansă pe care o aveți și veți înțelege SISTEMUL CCI RULETA MONDIALĂ.

— Dacă locuiți într-o țară de unde nu puteți trimite mandate postale, expediate de două ori câte 30 de dolari americani la CCI Viena, prin CEC sau în numerar, CCI va expedia 30 de dolari participantului de pe primul loc, iar 30 de dolari vor reveni pentru a vă înscrie pe ordinator.

— Pentru a vă asigura de existența continuității chiar la noii participanți puteți să-i desemnați pe aceștia dumneavoastră înșivă.

— De aceea scrisorile CCI rămân rașori fără răspuns.

— Chiar dacă o scrisoare rămâne fără urmare, câștigul dumneavoastră va fi considerabil.

— Fiecare este fãuritorul propriii fericiri. În SISTEMUL CCI RULETA MONDIALĂ, hotărîtor nu este hazardul ci punerea constantă în aplicare a procedurii pe care îl puteți influența datorită inițiativei proprii.

— Depinde numai de dumneavoastră să câștigați! Vinzînd deja o singură scrisoare, sintetizați fãuritorul propriii fericiri. ACESTA ESTE MARELE AVANTAJ AL SISTEMULUI CCI RULETA MONDIALĂ.

A juca este o plăcere care costă scump, dar există o rețetă de succes!

Cu ajutorul ei puteți face, fără grijă, într-o perioadă de 4-6 săptămâni o avere de 30 000 (trei zeci mii) dolari americani, fără a face cheltuieli personale.

Sistemul CCI RULETA MONDIALĂ asigură acest lucru.

Cum funcționează sistemul?

SISTEMUL CCI RULETA MONDIALĂ nu este nici o loterie, nici joc al intui-

plării, ci este un joc pentru care trebuie cumpărate bilete un joc bazat pe un sistem aritmetic și logic, dacă este urmărit cu perseverență. În acest mod, îl conduce pe participanți spre câștiguri mari. Fiecare participă activ la sistemul RULETA MONDIALĂ și-și deservie propriul ceap în joc. În mod precis, această activitate, nu vă oferă doar șansa, ci siguranța câștigului.

Să presupunem că participați la joc:

Pentru a avea o șansă de a câștiga 30 000 de dolari, vă trebuie mai puțin 90 de dolari, repartizați după cum urmează:

1. Cumpărați cu 30 de dolari această scrisoare de la persoana aflată pe poziția a cincea.
2. Plătiți, prin mandat poștal, 30 de dolari persoanei care figurează pe prima poziție.
3. Plătiți 30 de dolari prin mandat poștal sau în numerar la CCI, B.P. 67, A-1121 Viena (Austria).
4. După îndeplinirea condițiilor de la punctele 2 și 3, trimiteți taloanele de plată (nr. 2), plătu anticipată (nr. 3), precum și lista nominativă completată clar, la CCI Viena.

Veți primi de la CCI patru scrisori în care numele dumneavoastră va apărea în

cinci poziții. Prima comunicare nu mai are importanță pentru dumneavoastră pentru că toți cei 1 024 aderenti i-au trimis câte 30 de dolari. Firește, în condițiile în care toți jucătorii au urmat întocmai instrucțiunile.

Veți vinde cele patru noi scrisori cu câte 30 de dolari la patru prieteni. Sau părinți: venitul dumneavoastră este de 120 de dolari. Aveți astfel nu numai suma totală investită ci și 30 de dolari în plus pentru cheltuielile de expediere, telefon, pentru recrutarea tovarășilor de joc.

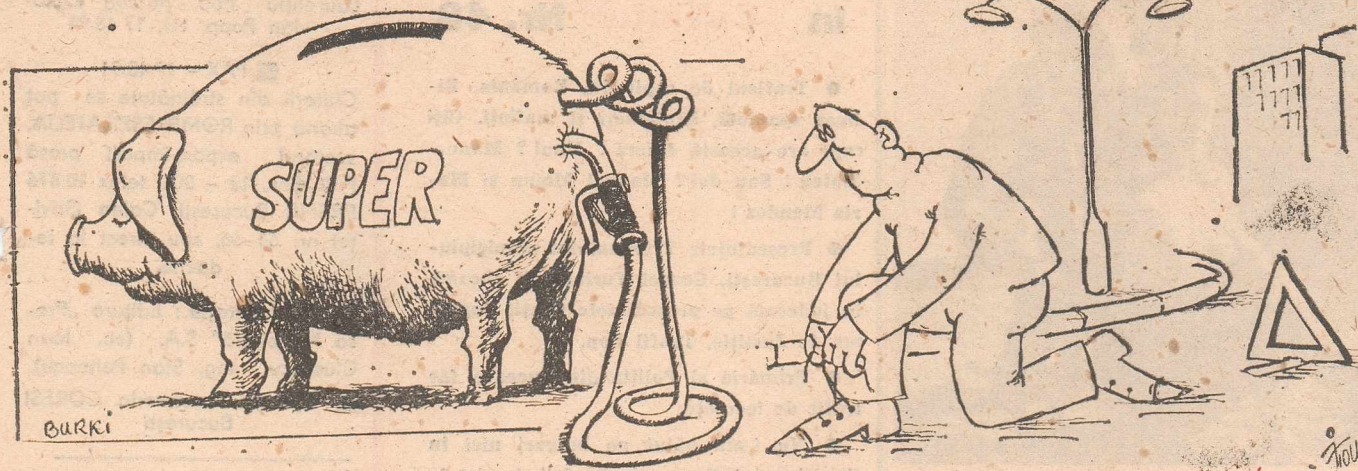
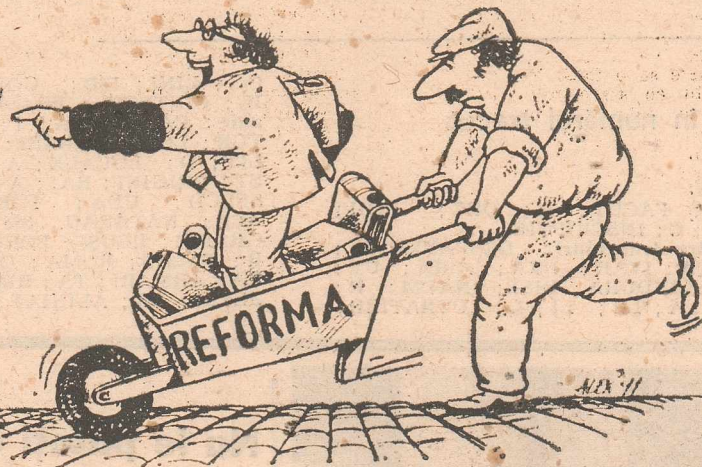
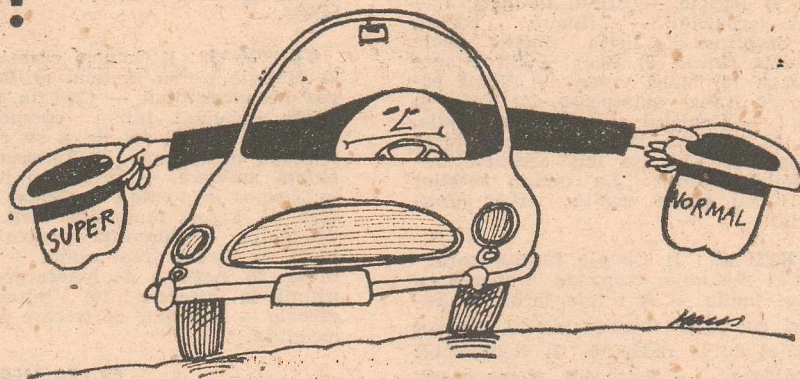
Asfel, v-ați recuperat suma totală investită!

Cei patru noi participanți, la rîndul lor, urmează ca și dv. regulile jocului și fiecare primește patru scrisori.

Adresa dv. figurează acum pe a patra poziție, în 16 scrisori. Să presupunem noi participanți primește la rîndul lor 4 scrisori. Adresa dv. figurează acum pe poziția a treia în 64 de scrisori. Prin urmare, figurați în poziția a doua în 256 scrisori și veți fi, în fine, pe primul loc în 1 024 scrisori. În faza aceasta, fiecare nou cumpărător al acestor scrisori vă va trimite câte 30 de dolari.

Veți obține 30 720 de dolari S.U.A. fără să fi cheltuit nimic!

Dacă benzină nu e,
nimic nu e!

Pariul întreprinzătorului

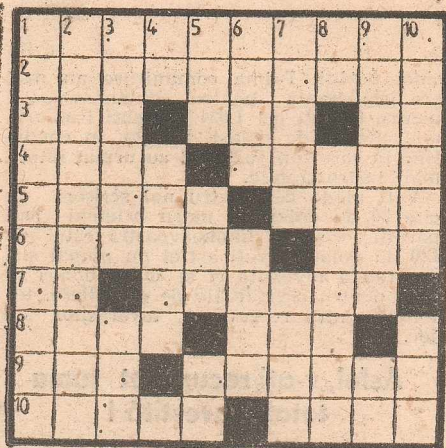
Cu „Zimbrul”
spre economia
de piață.

Pe domnul director general nu-l pot deranja; aici la S.C. „Zimbrul” S.A. Săceava delegații firmelor din străinătate vin mereu. Într-o astfel de ocazie se află și conducerea societății, în spatele ușilor se află un grup de americani, iar cu aceștia trebuie să tratezi repede, altfel îți spun ei maxima preferată „Time is money”.

Chiar așa și este: Foarte amabilă, doamna directoare comercială AURELIA CHIRILĂ consimte să ne ofere câteva informații, pe care tot dumneaei le îmbogățește cu amănunte: „Sîntem în tratative cu o firmă din S.U.A. care ne-a solicitat atît livrarea de produse tricotate, cît și cooperarea pe baza tricotelului pe care-l producem. La rîndul nostru, avînd în vedere faptul că îndeplinim mari greutăți în aprovizionarea cu materii prime, (nu putem asigura contracte pentru întregul nostru necesar), am solicitat partenerilor din S.U.A. să ne livreze materiile prime din import. De la „Zimbrul” S.A. Săceava pleacă o gamă bogată de produse în: Suedia, Norvegia, Franța, Belgia, Germania, S.U.A. Cred că-ți dori să știți dacă cetățeanul de rînd din țară beneficiază de ceea ce facem noi aici; bineînțeles! O să vi se pară curios, dar pentru a-i aproviziona pe români cu treningurile noastre renumite, de exemplu, nouă ne trebuie valută. Atît fibra de bumbac, poliesterul, cît și fibra polinilacrilică se achiziționează pe bază de valută. Pentru a da la intern, am cheltuit 48 mii de dolari trimestrul trecut și astfel, beneficiarii din țară n-au fost lipsiți de ceea ce producem noi aici. Dacă avem greutăți? Slavă Domnului! În primul rînd aprovizionarea cu materii prime de care vă spuneam. De blocajul băncilor ce să mai spun? Zîmbie, la ora 10 sîntem strînși la consultatii să vedem cîți bani s-au mai încasat. De cele mai multe ori — alt neceaz, desigur — sîntem puși în situația de a achita materia primă fără să facem nici un fel de recepție. Sigur, firma noastră este de prestigiu și dorim să rămînem așa. Pe 9 luni avem o rentabilitate de 70-80 milioane lei, asta spune mult despre munca de aici, sperăm să audă și cei care ar trebui să ne deblocheze fondurile și încă n-o fac. În rest, „Zimbrul” nostru umblă, după cum vedeți, prin lume!” (AL. M.).

Flacăra CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

ACUPUNCTURĂ

ORIZONTAL: 1) Un pipăit de la distanță (G. Călinecu) — Vremea trecătoare / În geana ultimei lumine (D. Zamfirescu). 2) Avantajul de a fi cunoscut de cei pe care nu-i cunoști (Chamfort) — Regulă al cărei accident e adevărul (pl.; G. Duhamel). 3) Sperietoare de păsări mici — Un adevăr prematur (A. de Lamartine). 4) Tineretea zilei (pl.; A. Schopenhauer) — prima bătaie a ceasului. 5) Condiție esențială pentru plivitul rasei umane (G.B. Shaw) — Dune în deșert! 6) Un fel de... marș — Avantaj... în retur! — Om care trăiește ca să placă și trebuie să placă pentru a trăi (G.M. Saphir). 7) Ceea ce la cei răi ține locul cinstei (A. Rigaud) — Spus la necaz — Un furc... în hagiatic! 8) Repriza de altădată — Aspect inferior al materiei organizate (G. Călinecu). 9) Parfumul ce se rezervă pentru îmbalsămarea morților (Voltaire). 10) Un cămin mai modest — Om care cunoaște bunuri mai de preț decât viața (G.E. Lessing) — Început la sfârșit! 11) Un patetic jignit (Ch. R. Morgenstern) — Chemare populară. 12) Singurul protector care-i trebuie unui artist ca să parvină (V. Conta) — Brava noastră încercare la a învața natura care-i este locul (O. Wilde).

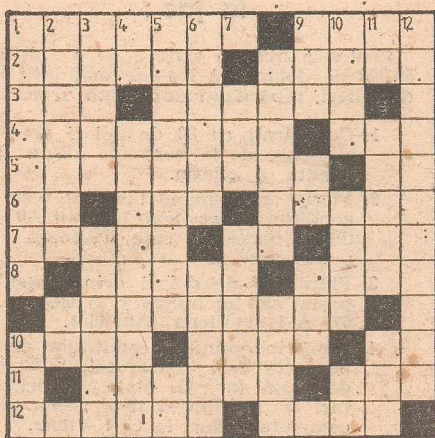
VERTICAL: 1) Eufemismul friei (J. Renard) — O pereche numărând cel puțin un nerod (sg.; H. Fielding). 2) O fiică a Speranței și Spăimei, care explică ignoranței natura incognoscibilului (A. Bierce) — Plin de spor! 3) Ceea ce omul de stat trebuie să aibă în cap (Napoleon) — Prietenos. 4) Viu, dar fără inimă! — Viziune bruscă, prin spirit, a unui drum îndelung pregătit (A. de Saint-Exupéry). 5) Asigurare pentru caz de boală — În cont! 6) Rebut medical — Post de control al circulației. 7) Cota... ce... seade! — Generator de mare putere (pl.). 8) Inscriptie pe o piatră de mormint, arătând că virtuțile dobândite prin moarte au efect retroactiv (A. Bierce) — Probă tare la sol. 9) Serie la 100 metri plat! — Unu... din zece! — Strigătură vocalică. 10) Cioplitor de vorbe ce se dau de-a

dura (A. Barcsay) — Mioarei îi face curte — Subtil, în esență! 11) Așa-i când ursul n-are coadă! — Telul tuturor oamenilor de excepție (pl.; P. Valéry) — Singurul omagiu pe care cei mulți îl pot aduce superiorității (N. Iorga). 12) Moment de uitare (Académie de l'Humour Français).

Dictionar: OTA

MIRCEA GUJA ■

IARBA VERDE DE ACASĂ

ORIZONTAL: 1) „...ierbii”, poezie desprinsă din lirica poetului basarabean George Meniuc (neart.). 2) Pictor clasic român, semnat al pinzelor „Familie la iarbă verde” și „La păscură” (Theodor) — Iarbă apelor. 3) Unduirea ierbii (fig.) — Bianca Rădulescu — Nete! 4) „...ierbii”, volum de poezii ce aparține poetei contemporane Grete Tartler (neart.). 5) Negatie — În urma păstorului! — Nevăzător. 6) Sărbătoare populară în prima zi a lunii florilor, cu ieșiri tradiționale la iarbă verde — Iarbă abia incolțită! 7) Pajiște — Sfârșit de drum! 8) Răsar ierburile! — „Numai... ierbii”, titlu desprins din lirica tinerei poete Elisaveta Novac. 9) Ceas — Stropitoare naturală. 10) Masă verde — Plantă erbacee cu frunze ghimpoase. 11) Tufiș în spate! — Genialul sculptor din Hobita, care, la invitația lui Rodin de a lucra în atelierul său, i-a dat acestuia memorabila replică: „La umbra marilor stejari nu poate crește iarbă” (Constantin).

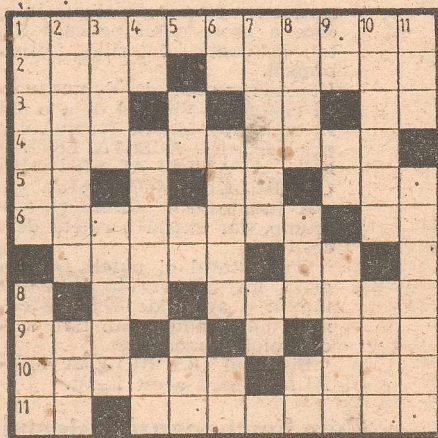
VERTICAL: 1) Cîmpie întinsă caracteristică regiunilor tropicale, acoperită cu ierburi înalte — A rețea iarbă. 2) Terenuri cu iarbă, folosite pentru pășunat — Tăiat de la rădăcină. 3) Remarcabil la înălțime... — Petrecere cimpenească.

4) Gene! — Zbor în grup al albinelor spre un nou locaș — Alina Bratu. 5) Primele la coasă! — Nicoleta Breban — Stradă (abr.). 6) Într-un ierbar! — Esențial (fig.) — Abis! 7) Copac — Stropit. 8) Mal — Naș — Afla la păscură! 9) Adrian Daminescu — Pion central! — Autorul poeziei „Oraș cu ierburi” (Marin). 10) „...așezat pe iarbă”, tablou de Nicolae Dărăscu (pl.) — Vechiul nume al cuprului (chim.). 11) Răsărit — Ierburi.

Dictionar: STR, NOAS.

MIHAI ZGUBEA ■

TRANSFORMĂRI

ORIZONTAL: 1) Manuale de dansuri ritmice (sg.). 2) Prevedere pentru viitor. 3) Meteor în spațiul extraterestru — Dat la gresat — Măsurători pe teren (sg.). 4) Cursă pe două roți — Ca mișcarea la mărțiș. 5) Reușită la proba de îndeminare — Frunză în producție. 6) Portbagaj în spate la autoturism (pl.) — Mari întinderi de pământ. 7) Periodic lunar — Afla la capătul zilelor. 8) A se angaja pentru împlinirea datoriei la termen — De înmulțit și... înmulțitor. 9) Aproape nouă — Lumea dispărută. 10) Prinderea unui os rupt — Copilă de talent.

VERTICAL: 1) Oameni care iau masa. 2) Materie primă în felul ei. 3) Chemairea necunoscutului — Creș în frunte. 4) Tinăr debutant într-o competiție de atletism! — Un fel de a se replica din aproape în aproape. 5) Termen care nu suferă aminare — Întors cu furca (pl.) — Nisipos în pustiu! 6) Plouat ceva mai tare — Figuri mari din cărți. 7) Scos din ghips — Pușculiță pentru oameni mari. 8) Steaua fără nume — Face și drege. 9) Acțiune de binefacere — Sint ultimii la întrecere! 10) Vinturătoare de cereale — Indicator de trecere prin unele localități.

COLEA HERESCU ■

Dezlegarea careurilor apărute în numărul trecut

Poezia fructelor: BRUMARU; ISAC; AER; VINZATOR; L; EMINESCU; T; SCINDA; ADV; OCHET; LB; IEB; SHER; STELARU; TI; ECRAN; TOZ; ILF; OL; IS; NU; LEON; LUCIAN;

JEMA; FACUT; A; ORE; NOU; MIAR; C; INSCRIPTIE.

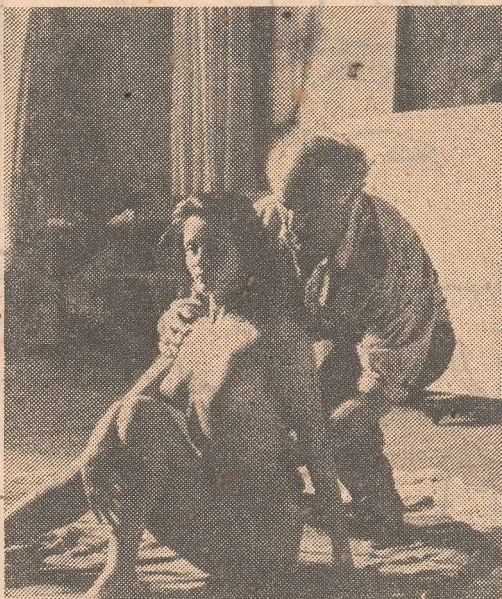
Printre trunchiuri: DESPĂDURITA; ESENTA; IVAR; NEA; AFIN; UT; DN; SCINDURA; RISI; NAUM; R; ONO; A; LR; LI; L; CURATIRE;

În curînd:

Cel mai iubit almanah
dintre almanahuri

ALMANAHUL
„FLACĂRA”

Așteptăm la redacție comenzile difuzorilor, pentru ca la sfârșit de an în mina cititorilor noștri să se afle o bibliotecă într-o carte, oferită de „Publicațiile Flacăra”.

O lectură „apetisantă” despre Festivalul filmului de la Cannes

Nu le puteți citi decât în „Cuvintul” Nr. 48

● Traficul de copii din România. Filiera spaniolă. Diplomați și mafioți. Cîți capi are această filieră? Unul? Manuel Mateu! Sau doi? Manuel Mateu și Maria Mendez!

● Președintele Tribunalului municipiului București, Cornel Turianu, îl cheamă în judecată pe președintele Curții Supreme de Justiție, Teofil Pop.

● Primăria și Poliția din Suceava fac trafic de locuințe.

● Nu l-am bătut pe bulgari nici în Campionatul European de fotbal, nici la est-europenele democrației.

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. 140/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general: GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:

Ion D. Goia

Secretar general de redacție: Eugen Mihăescu

REDACȚIA: Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Oltea Mulescu, Roxana Paicu-Mănolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan, Paul Vinicius, Ion Zubașcu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2143 — secretar general de redacție, 1700 — eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

Redactor șef:

Tudor Octavian

Secretar general de redacție: Alexandru Pășărin

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de redacție).

REBUS

Liviu Timbus, Liana Tatos

TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Ömer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

Compartiment economic-juridic: Nicolae Botin, Corneliu Olteanu

PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu

DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64-66, sau direct la redacție.

Administrația: Editura „Presă Națională” S.A. (ec. Ioan Ciucescu, ing. Stan Pelteacu).

Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 10 LEI